Περιοδος 2η,
Νο 79
Δεκέμβρης '98
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Η επαναστατική σοσιαλιστική απάντηση στη κρίση του καπιταλισμού

σελ. 6-7

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΑΚΥΡΩΣΤΕ

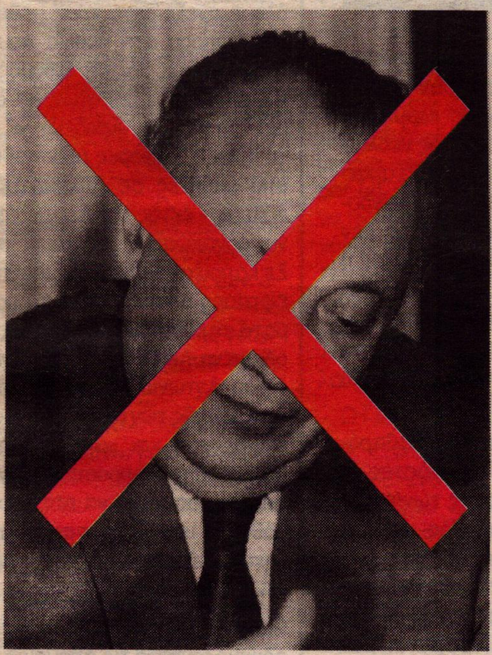

ΤΟΥΣ

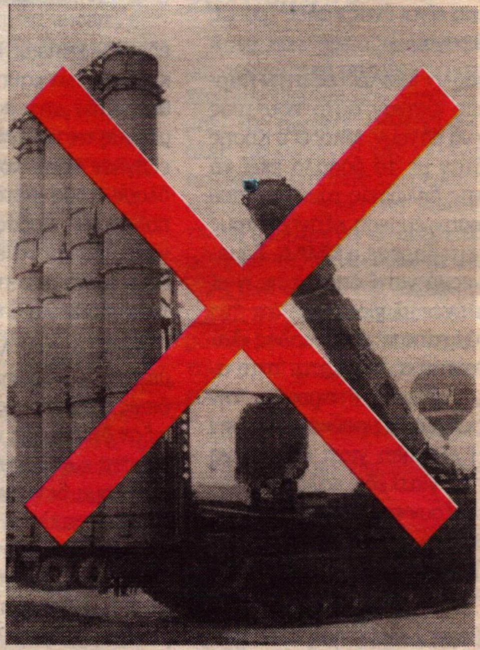

ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΥΓΕΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ
ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Ο ξυλοδαρμός των μεταναστών στη Λάρνακα

Οχι στο κουκούλωμα

Στον καταλογισμό ευθυνών σε δυο απο τους αξιωματικούς της ΜΜΑΔ, φαίνεται να καταλήγει το πόρισμα των ανακριτών για την κακοποίηση των ναυαγών-μεταναστών στις 24 του Οκτώβρη στην Λάρνακά. Η εξέλιξη γύρω απο αυτό το θέμα θυμίζει πολύ το μακελιό στη Χλώρακα που στο τέλος κατάληξαν να μας πουν οτι για το θάνατο δυο αθώων ανθρώπων δεν έφταιξε κανείς.

Μετά τις έντονες αντιδράσεις απο τις βαρβαρότητες της ΜΜΑΔ ενάντια στους ναυγαγούς, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι χρησιμοποιήθηκε «υπέρμετρη» βία και ο Γενικός Εισαγγελέας διόρισε έξι ποινικούς ανακριτές για να γίνει ανεξάρτητη έρευνα. Απο την αρχή όμως ήταν φανερό ότι πρόθεση τους ήταν να αποφύγουν το θυμό του κόσμου και να κρύψουν τις δικές τους ευθύνες. Το φόρτωμα της ευθύνης σε ένα - δυό άτομα είναι ένας καλός τρόπος για να ξεφύγουν.

Οι πάνοπλοι ΜΜΑΔίτες στην Λάρνακα όμως έκαναν αυτό που τους έστειλαν να κάνουν. Μπορεί ο Κόσης να μην ήταν με το ρόπαλο εκεί να δέρνει, στις δηλώσεις του όμως που ακολούθησαν έμμεσα εξήγησε τους λόγους γιατί βάρεσε η ΜΜΑΔ. Σήμανε συναγερμό γιατί όπως είπε η αστυνομία έχει πληροφορίες ότι ένα μεγάλο κύμα απο πέντε χιλιάδες «λαθρο»-μετανάστες βρίσκεται στις ακτές του Λιβάνου, έτοιμοι με την πρώτη ευκαιρία να μπουκάρουν στην Κύπρο. Η εξήγηση γιατί θέλουν να έρθουν ήταν γιατί εδώ καλοπερνούν. Τους δελεάζουν «οι ανέσεις που τους προσφέρουμε» είπε και μας κάλεσε να κανοήσουμε την θέση της κυβέρνησης.

Η βάρβαρη κακοποίηση των ναυγαγών δεν ήταν ούτε τυχαία, ούτε συμπτωματική αλλά ούτε και οφείλεται στον «υπερβάλλοντα ζήλο» που έδειξαν κάποιοι ΜΜΑΔίτες στην εκτέλεση των καθηκόντων τους. Αντίθετα ήταν μια συνειδητή επιλογή απο μέρους τις κυβέρνησης. Ηθελε όπως εξήγησε και ο Κόσης να δείξει προς όλους τους μετανάστες και τους πολιτικούς πρόσφυγες, που μπορεί να θελήσουν να έρθουν, ή να περάσουν απλά απο τη Κύπρο, να μην το τολμήσουν γιατί εδώ πέφτει ξήλο.

Ακόμα κι'αν οι ΜΜΑΔίτες έδειχναν μια πιο «ανθρώπινη» συμπεριφορά, όπως διάφοροι παράγοντες υποστήριξαν ότι έπρεπε να δείξουν, οι ευθύνες της κυβέρνησης παραμένουν. Το πρόβλημα δεν είναι μόνο η «υπέρμετρη βία» αλλα η όλη αντιμετώπιση και μεταχείρηση των ναυαγών σ'όλο το χρονικό διάστημα που βρίσκονται εδώ. Η κράτηση τους σε πλήρη απομόνωση και αποκλεισμό απο τον έξω κόσμο με 24ωρη φρούρηση είναι παράνομη και σημαίνει την στέρηση των πιο βασικών δικαιωμάτων τους.

Ρατσισμός

Η βαρβαρότητα με την οποία η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τους ναυαγούς αλλα κι'όλους τους ξένους εργάτες που δουλέυουν στην Κύπρο δεν είναι τυχαία. Παίζει το χαρτί του ρατσισμού και αναπαράγει όλη την ρατσιστική μυθοπλασία. «Οι ξένοι μας κλέβουν τις δουλειές», «οι ξένοι αυξάνουν την εγκληματικότητα», «οι ξένοι φέρνουν μολυσματικές αρρώστιες» κτλ. Ελπίζει ότι έτσι θα μπορέσει να στρέψει αλλού το θυμό και την αγανάκτηση που ξεσηκώνει η πολιτική της μέσα στην εργατική τάξη.

Την ίδια ώρα που χτυπά τους εργάτες με νέες φορολογίες και αντεργατικά νομοσχέδια προσπαθεί να εμφανιστεί και σαν ο προστάτης μας απο τον «κίνδυνο» των μεταναστών. Τα ρόπαλα που βάρεσαν στην Λάρνακα όμως είναι τα ίδια που βάρεσαν τους φοιτητές του ΑΤΙ, είναι τα ίδια που βαρούν τη νεολαία στα γήπεδα, τα ίδια που κρέμονται σαν απειλή στα κεφάλιας του κάθε κομματίου της εργατικής τάξης και της νεολαίας που πιθανόν θα τολμήσει να αμφισβητήσει την πολιτική της. Ο κίνδυνος σήμερα για τους εργάτες δεν προέρχεται απο τους μετανάστες ή τους πολιτικούς πρόσφυγες αλλα απο την πολιτική της κυβέρνησης που χτυπά τους εργάτες για να σώσει τους καπιταλιστές απο την κρίση τους.

Η μαζική αντίδραση στις βαρβαρότητες ενάντια στους μετανάστες, οι καθημερινές αντιδράσεις των εργαζομένων και της νεολαίας ενάντια στις επιλογές της κυβέρνησης δείχνουν πραγματικά που βρίσκετε η ελπίδα για την ανατροπή της πολιτικής της λιτότητας και του ρατσισμού που ακολουθά αυτή η κυβέρνηση.

Πέτρος Μιχαήλ

Το σκάνδαλο Χρύσανθος

Τον «τιμώρησαν» πλουσιοπάροχα

Μετά από ένα σήριαλ έξι μηνών γύρω από τις δραστηριότητες του Μητροπολίτη Λεμεσού Χρύσανθου, η Ιερά Σύνοδος αποφάσισε ότι έπρεπε να πέσει βαρύς ο "πέλεκυς".

Έτσι, αφού έκριναν οι "Άγιοι Πατέρες" ότι ήταν πάρα πολύ σοβαρές οι υποθέσεις εναντίον του Αγίου, και αφού τον κατηγόρησαν για "πλεονεξία, απληστία, αισχροκέρδεια" και ότι "συναλλασσόταν με διαβεβλημένα άτομα προς ίδιον όφελος", τον τιμώρησαν με την "βαριά ποινή" της διετούς αργίας, αφαιρώντας του τον Επισκοπικό Θρόνο (βλέπε, διαχείριση των 24 εκατ. λιρών που είναι η περιουσία της Μητρόπολης Λεμεσού), αλλά όχι και τον τίτλο του Μητροπολίτη.

Τη λήψη της απόφασης ακολούθησε έντονη συζήτηση μεταξύ των άλλων Μητροπολιτών με κύριο υποστηριχτή του Χρύσανθου το Μητροπολίτη Πάφου. Οι πισώπλατες μαχαιριές έπεφταν η μια μετά την άλλη μεταξύ των Αγίων. Αυτό που επικράτησε όμως στο τέλος ήταν η Θεία Σοφία, η Αγάπη, και η αλληλοκάλυψη! Ο φόβος πώς η καθαίρεση του Χρύσανθου μπορούσε να άνοιγε τους ασκούς του Αιόλου και για τους άλλους "Αγίους" που δραστηριοποιούνται με τα Θεία (βλέπε, μπίζνες, ξενοδοχεία, γήπεδα γκολφ, καζίνα κλπ) οδήγησε στην συγκεκριμένη απόφαση της Ιεράς Συνόδου.

Μάλιστα για συνετισμό του Χρύσανθου και για παραδειγματισμό όλων των άλλων Πατέρων που πιθανόν να υποπέσουν στο ίδιο "αμάρτημα", τον "καταδίκασαν" να παίρνει μόνο 1000 το μήνα μισθό, να διαμένει στη "μίζερη" παραλιακή οκέλλα της Μητρόπολης και να έχει συνεχώς δίπλα του υπηρετικό προσωπικό!

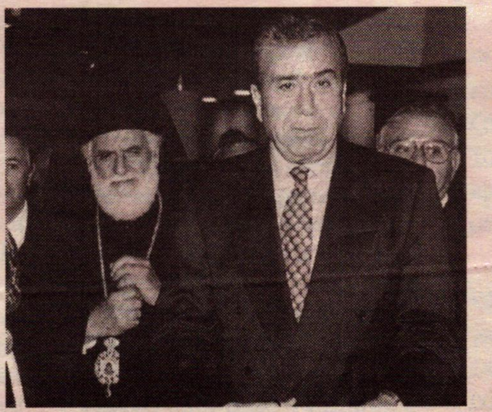

Και οι δυό τους πάνε να την βγάλουν καθαρή. Αν ήταν κανένας φτωχός που είχε φάει καμιά εκατοστή λίρες θα ήταν ήδη στο φρέσκο.

Κάτι παρόμοιο φαίνεται ότι πάει να γίνει και με τις ποινικές έρευνες σε βάρος του Χρύσανθου από την αστυνομία. Ήδη ο Γ. Εισαγγελέας δήλωσε ότι η υπόθεση των 3.7 εκατ. δολαρίων στην οποία εμπλέκεται το όνομα του Χρύσανθου, είναι "από τα πιο δύσκολα αδικήματα να αποδειχθούν". Επιπλέον, η κωλυσιεργία στην ολοκλήρωση των ερευνών φανερώνει ότι το θέμα πάει να πέσει στα μαλακά. Εξάλλου, δεν είναι άσχετες οι δηλώσεις του Μαυρονύχη ότι "*αν ανοίξει το στόμα του* -ο Χρύσανθος- *θα πάρει πολλούς στον λαιμό του*".

Την ίδια στιγμή οι Λεμεσιανοί καλούνται να εκλέξουν νέο Μητροπολίτη. Ήδη, οι διάφοροι υποψήφιοι έχουν επιδοθεί σ' ένα τρελό κυνηγητό ψηφοφόρων, με εκστρατείες και χτυπήματα "κάτω από τη μέση". Όλοι προσπαθούν να πείσουν τον απλό κόσμο ότι μόνη τους έννοια είναι "η επαναφορά στον δρόμο του Θεού". Ο κόσμος, που την ίδια ώρα που αθωώνεται ο Χρύσανθος κινδυνεύει να πάει μέσα γιατί δεν μπορεί να πληρώσει τις δόσεις και τα νοίκια του, λίγο πιστεύει αυτά τα παραμύθια. Ξέρει πως ο καυγάς γίνεται για το ποιος θα διαχειρίζεται στο τέλος τα εκατομμύρια της Μητρόπολης.

Απέναντι σε αυτές τις «ιστορίες των Αγίων» η μόνη απάντηση που ανταποκρίνεται στα πραγματικά αισθήματα του κόσμου είναι: **φορολογήστε την Εκκλησία, βάλτε τους πραγματικούς κλέφτες στο φρέσκο και αφήστε μας ήσυχους!**

Αντώνης Σαρρής

Υπουργείο Παιδείας

Κίνητρα στον εθνικισμό απειλές για τη δημοκρατία

Στις 17 του Νοέμβρη, η ΠΟΦΝΕ, οι Φοιτητικές Ενώσεις Κύπρου και η ΠΣΕΜ πραγματοποίησαν πορεία προς την Αμερικάνικη πρεσβεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Η ΠΣΕΜ είχε καλέσει όλους τους μαθητές της Λευκωσίας και τα Κεντρικά Μαθητικά Συμβούλια των Λυκείων των άλλων πόλεων να λάβουν μέρος στην πορεία.

Η εκδήλωση ήταν πετυχημένη και είχε την συμμετοχή πολλών φοιτητών και μαθητών. Ωστόσο η ΠΣΕΜ μπορούσε να είχε καλέσει όλους ανεξαίρετα τους μαθητές της Κύπρου στη πορεία που θα ήταν πολύ πιο μαζική. Ο θυμός και η διάθεση των μαθητών για συμμετοχή υπήρχε. Απόδειξη γι' αυτό ήταν η διάφορες προσπάθειες από μαθητές σε Λύκεια άλλων πόλεων - εκτός της Λευκωσίας - να οργανώσουν κινητοποιήσεις. Σε κάποιες περιπτώσεις, μαθητές έφτασαν σε αποχή από τα μαθήματα σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Σε ορισμένα Λύκεια, όπως το Λύκειο Αγίου Αντωνίου στη Λεμεσό, οι διευθύνσεις των σχολείων, για να εκφοβίσουν και να διασπάσουν τους μαθητές, προσπάθησαν να απομονώσουν και να απειλήσουν μαθητές που θεώρησαν ότι ηγήθηκαν τέτοιων κινητοποιήσεων.

Μετά την πορεία, το Υπουργείο Παιδείας ανακοίνωσε ότι θεωρεί αδικαιολόγητες τις απουσίες των μαθητών που πήραν μέρος στην κινητοποίηση για το Πολυτεχνείο. Βέβαια, για τις αντικατοχικές εκδηλώσεις της προηγούμενης ημέρας, όχι μόνο θεώρησε δικαιολογημένες τις απουσίες, αλλά έδωσε και "κίνητρα" στους μαθητές για να συμμετάσχουν.

Η απόφαση αυτή του Υπουργείου προκάλεσε την αντίδραση των μαθητών. Πολλά Λύκεια απάντησαν με αυθόρμητες κινητοποιήσεις. Τέσσερα Λύκεια στη Λεμεσό έκαναν αποχή από τα μαθήματα τους με αίτημα να θεωρηθούν οι απουσίες αυτές δικαιολογημένες. Κάτω από το βάρος των κινητοποιήσεων και των αντιδράσεων των μαθητών το Υπουργείο αναγκάστηκε να αναιρέσει την απόφαση του και να θεωρήσει σαν δικαιολογημένες τις απουσίες.

Το παράδειγμα αυτό μας δείχνει το δρόμο γιά να παλέψουμε για τα τόσα προβλήματα που έχουν σήμερα τα σχολεία. Μέσα από μαζικές μαθητικές κινητοποιήσεις μπορούμε να αντιδράσουμε στον αυταρχισμό και την πειθαρχία του Υπουργείου. Ακόμα, μπορούμε να παλέψουμε ενάντια στη λιτότητα, να απαιτήσουμε προσλήψεις εκπαιδευτικών, εξοπλισμό, νέες αίθουσες στα σχολεία, λιγότερους μαθητές στα τμήματα, κατάργηση της στολής και άλλα.

Μάριος Τζιρκαλλής

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ – ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ S–300

Ν' ακυρώσουμε την κυβέρνηση Κληρίδη

Ο Κληρίδης και η τάξη του μας έχουν φέρει στο χείλος του πολέμου. Οι S-300, το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα και η "πολιτική του ενεργού ηφαιστείου" - τα περίφημα "διαπραγματευτικά" τους "χαρτιά" - απειλούν να γίνουν φωτιά και να μας κάψουν.

Ειναι κούφιες οι "διαβεβαιώσεις" του Αναστασιάδη και του Λυσσαρίδη ότι ειναι "απίθανη" μια νέα ελληνοτουρκική πολεμική αναμέτρηση και ότι στην χειρότερη περίπτωση θα περιοριστεί σε ένα "απλό επεισόδιο". Αντίθετα, αυτές οι "διαβεβαιώσεις" πρέπει να μας ανησυχούν διπλά, γιατί προέρχονται απο τους πιο θερμούς υποστηρικτές της ενεργοποίησης του ελληνικού *casus belli*.

Ο κίνδυνος ενός νέου φρικιαστικού ελληνοτουρκικού πόλεμου ειναι πέρα για πέρα ορατός. Και η πιθανότητα γενίκευσης του ειναι τόσο πραγματική ώστε να ακουμπά τα όρια της βεβαιότητας.

Ειναι τεράστια τα συμφέροντα που διακυβεύονται στη σημερινή κρίση. Μετρούνται σε δισεκατομμύρια δολάρια και ευρώ.

Επίθεση

Η κούρσα των εξοπλισμών τίποτα δεν έχει να κάνει με την ασφάλεια και τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων που ζουν στις δυο πλευρές της "πράσινης γραμμής", στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Έχουν να κάνουν με τα συμφέροντα των Ελλήνων και των Τούρκων, των Ελληνοκύπριων και των Τουρκοκύπριων *καπιταλιστών*. Με το ποιος θα εξασφαλίσει τον έλεγχο της ροής του πετρελαίου απο την Κασπία Θάλασσα στις αγορές τις Ευρώπης. Με το κατά πόσο ο αγωγός θα καταλήξει στο Τσεϊχάν ή την Αλεξανδρούπολη. Με το ποιοι θα βρεθούν μέσα και ποιοι έξω απο το κλαμπ των ισχυρών της Ευρώπης, την Ε.Ε. Με το ποιοι θα επιβληθούν οικονομικά και πολιτικά μέσα στην ίδια την Κύπρο. Με το ποιοι, τελικά, θα αναδειχθούν σε περιφερειακή υπερδύναμη.

Ο αρχηγός του ΓΕΕΦ Δημήτριος Δήμου ούτε λίγο ούτε πολύ παραδέχεται ότι το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα κάθε άλλο απο αμυντικό ειναι: *"Για ευνόητους λόγους, όλοι οι Στράτοι και τα υπουργεία ονομάζονται αμυντικά... Δεν υπάρχει χώρα που να έχει Υπουργείο Επιθέσεως"*. Ούτε βέβαια υπάρχουν "καθαρά αμυντικά οπλικά συστήματα" όπως θα ήθελε να πιστέψουμε ο "σοσιαλιστής" Γιαννάκης Όμηρου. Στην ακτίνα δράσης των S-300 δεν βρίσκονται τα "νόμιμα δικαιώματα της Κυπριακής Δημοκρατίας" αλλά τα νότια παράλια της Τουρκίας, το Τσεϊχάν και τα πετρέλαια.

Ο Γεράσιμος Αρσένης ήταν σαφέστατος τον Μάρτη του 1995:

"Το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα Ελλάδας-Κύπρου ειναι ο πυρήνας για δικτύωση στην περιοχή... Η άμυνα δεν γίνεται για δικό της λογαριασμό. Θέματα οικονομικής ανάπτυξης, διεύρυνσης των αγορών και αναβάθμισης της αμυντικής μας πολιτικής πάνε χέρι με χέρι".

Σήμερα ο κόμπος έφτασε στο χτένι. Πάνω απο τα κεφάλια μας κρέμεται η απειλή ενός πόλεμου που ειναι έτοιμος να αρπάξει στη φονική του λαβή εκατομμύρια Έλληνες και Τούρκους εργάτες, που τίποτα δεν έχουν να μοιράσουν μεταξύ τους.

Δεν βρισκόμαστε στην ίδια βάρκα με αυτούς που ειναι έτοιμοι να μας οδηγήσουν σε ένα νέο αιματοκύλισμα.

Ο Κληρίδης και η κυβέρνηση του πρέπει να φύγουν. Όχι γιατί μπορεί να μην φέρουν τελικά τους πυραύλους αλλά για το άκρως πολεμοκάπηλο της ίδιας της παραγγελίας τους. Όχι γιατί ο Κληρίδης αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι μπορεί να μην υλοποιήσει τις προεκλογικές του "υποσχέσεις", αλλά γιατί μπορεί και να τις υλοποιήσει.

Οι S-300 πρέπει να ακυρωθούν, όχι γιατί ίσως σε αυτή τη φάση έτσι θα εξυπηρετηθούν καλύτερα οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις των ελληνοκύπριων καπιταλιστών, αλλά γιατί αυτό υπαγορεύουν τα συμφέροντα της δικής μας τάξης, τα συμφέροντα της ειλικρινούς επαναπροσέγγισης και της ειρήνης. Οι S-300 δεν πρέπει "να ακυρωθούν αν χρειαστεί", όπως ζητά ο Παπαπέτρου, αλλά εν πάση περιπτώσει!

Αντιπολίτευση;

Η συγκυβέρνηση σήμερα κλυδωνίζεται. Γίνεται ανοικτά λόγος για υπουργούς που πρέπει να φύγουν και ακούγοναι ονόματα όπως του Μιχαηλίδη και του Σολωμή - και για ανασχηματισμό στις αρχές του '99. Οι ΕΔΕΚ και οι ΕΔΗ στο ζήτημα των πύραυλων σπρώχνουν σε διαφορετικές κατευθύνσεις ενώ ο Αναστασιάδης προσπαθεί να κρατηθεί σε απόσταση ασφαλείας απο τον Κληρίδη. Ταυτόχρονα, φαίνεται να ανοίγει ένας νέος γύρος αλληλοφαγομάτων μέσα στο ΔΗΣΥ.

Ένα σπρώξιμο απο την πλευρά της αντιπολίτευσης θα μπορούσε να είχε ξεκάνει την κυβέρνηση των σκανδάλων, της λιτότητας και της πολεμοκαπηλίας. Αυτό ακριβώς όμως ειναι που αρνείται να πράξη η ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Στο όνομα μιας υποτιθέμενης "υπεύθυνης αντιπολίτευσης", ο Χριστόφιας δηλώνει ότι "δεν θα αντιστρατευτεί τον Κληρίδη ενόσω διαπραγματεύεται το θέμα των πυραύλων". Ενώ απο την μια αναγνωρίζει ότι το ζήτημα των S-300 ειναι ζήτημα πόλεμου ή ειρήνης, απο την άλλη αποφεύγει να τοποθετηθεί ορθά-κοφτά υπέρ ή κατά της παραλαβής τους.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ προτιμά να κάνει αλλεπάλληλες εκκλήσεις όπως "αναλάβει ο πρόεδρος τις εύθηνες του", ελπίζοντας έτσι ότι θα αποκρύψει το γεγονός ότι το ίδιο μεθοδικά αποφεύγει να αναλάβει τις δικές του ευθύνες απέναντι στη εργατική τάξη.

Δεν ξεχνιούνται όμως εύκολα οι πηχυαίοι τίτλοι στη "Χαραυγή" με τα "Συν Μόσχα και χείρα κίνει", ούτε και τα "αντιπολιτευτικά" επιχειρήματα του τύπου: *"όλες οι προσπάθειες [της κυβέρνησης] εστιάζονται στο πως δεν θα έρθουν οι S-300... [στο] πως δεν θα έρθουν, έστω και φευγαλέα, τα ελληνικά μαχητικά στη Πάφο και πως θα καταψυγούν οι εξοπλισμοί της Εθνικής Φρουράς."* (Χαραυγή, 25/6/98)

Ζητά να σταματήσει η πυραυλολογία αλλά δεν ζητά να σταματήσουν οι πύραυλοι.

Δεν ειναι τυχαία που η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ αυτές τις μέρες εισπράττει τους επαίνους των αρχισυντακτών του "Φιλελεύθερου" και της "Αλήθειας". Πρόκειται για μια στάση "υπεύθυνη" απέναντι στα συμφέροντα των ελληνοκύπριων καπιταλιστών και τελείως ασπόνδυλη απέναντι στα συμφέροντα των εργαζόμενων ολόκληρης της περιοχής, που φέρνει το ΑΚΕΛ στην ουρά της όποιας "συναπόφασης" του Εθνικού Συμβουλίου και των δυο ελληνικών κυβερνήσεων.

Διεθνισμός

Αυτό που χρειαζόμαστε ειναι μια πραγματικά υπεύθυνη αντιπολίτευση. Που να μην διστάζει να μπει σε ανοικτή σύγκρουση με όλες τις επιλογές της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης της. Μια αντιπολίτευση που δεν θα είναι διατεθειμένη να παζαρεύει ούτε τα φορομπηχτικά μέτρα της κυβέρνησης ούτε την αγορά οπλικών συστημάτων που μόνο τη δυστυχία και την καταστροφή μπορούν να φέρουν.

Που λεει ανοικτά και ξεκάθαρα:

- Όχι στους προϋπολογισμούς λιτότητας.

- Λεφτά για σχολεία και νοσοκομεία και όχι για S-300".

- Φορολογήστε τους πλούσιους και την εκκλησία.

- 35ωρο και αυξήσεις

- Οχι στις ιδιωτικοποιήσειςΣήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, χρειαζόμαστε μια πολιτική που στο κέντρο της να έχει την ταξική πάλη και τον εργατικό διεθνισμό. Πυκνώστε τις γραμμές της Εργατικής Δημοκρατίας γιά να τη δυναμώσετε.

Πρωτοχρονιάτικο Γλέντι της Εργατικής Δημοκρατίας

Παρασκευή 18 Δεκέμβρη, ώρα 8:30 μ.μ.

Ξενοδοχείο Φιλοξένεια - Λευκωσία

Με ζωντανή μουσική,

χορό και πολλά δώρα

Τιμή 7 λίρες με φαγητό και ποτό,

Για μαθητές και ξένους εργάτες 5 λίρες

Η συμμετοχή σας στο πρωτοχρονιάτικο γλέντι της Εργατικής Δημοκρατίας θα ενισχύση την πολιτική που παλεύει με συνέπεια ενάντια στο πόλεμο και τον εθνικισμό και στηρίζει με συνέπεια τους αγώνες της εργατικής τάξης και της νεολαίας

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Στις 2073 λίρες έφτασε το συνολικό ποσό που μαζεύτηκε μέχρι σήμερα για την οικονομική μας εξόρμηση.

Τον Οχτώβρη και Νιόβρη μαζεύτηκαν 386 λίρες κυρίως απο οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας και απο το τριήμερο Μαρξισμός '98.

Η εξόρμηση μας κλείνει αυτό το μήνα με το πρωτοχρονιάτικο γλέντι που ελπίζουμε να μας βοηθήσει να καλύψουμε τον τελικό στόχο που έχουμε βάλει για το 1998.

Μήν ξεχάσετε να πάρετε προσκλήσεις για το Γλέντι και λαχειά για την κλήρωση.

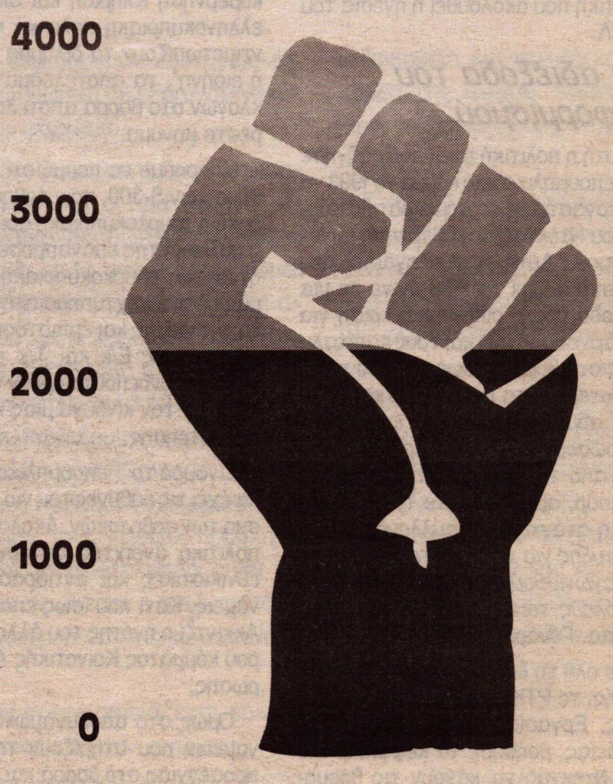

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΚΥΠΡΟ

Το πρώτο θύμα των S-300 είναι η τουρκοκυπριακή αριστερά

Οι δεξιοί σωβινιστές ήταν οι νικητές των βουλευτικών εκλογών στη βόρεια Κύπρο που έγιναν στις 6 Δεκέμβρη. Πρώτο κόμμα με 40% βγήκε το Κόμμα Εθνικής Ενότητας του Έρογλου, που αντιπροσωπεύει την ακραία σοβινιστική πολιτική στον βορρά. Το Δημοκρατικό Κόμμα, με ηγέτη τον Σερντάρ τον γιο του Ντεκτάς, μπορεί να έχασε 2 έδρες όμως και τα δυο δεξιά εθνικιστικά κόμματα πήραν μαζί το 62%.

Γι' αυτό και ο Ντεκτάς χαρακτήρισε τα αποτελέσματα των εκλογών σαν επιτυχία των κομμάτων "που υποστηρίζουν την εθνική υπόθεση", δηλαδή την πολιτική της Τ/κ άρχουσας τάξης στο Κυπριακό.

Δυστυχώς τα αποτελέσματα δεν αποτελούν απλά μια νίκη των αφεντικών και των σωβινιστών στο βορρά αλλά ειναι και μια ήττα των αριστερών κομμάτων που υποστηρίζουν τις συνομιλίες, την Ομοσπονδία και την επαναπροσέγγιση Ελλήνων και Τούρκων στην Κύπρο. Για πρώτη φορά τα ποσοστά γενικά της αριστεράς έπεσαν στο 30%. (στις εκλογές του '93 ήταν 38%)

Το Ρεπουμπλικανικό Τούρκικο Κόμμα (ΡΤΚ), με ηγέτη τον Ταλάτ, το αδελφό κόμμα του ΑΚΕΛ στο βορρά, που υποστηρίζεται απο αριστερούς εργαζομενους, δέχτηκε μεγάλο πλήγμα. Απο 24% που ήταν τα ποσοστά του στις εκλογές του 1993 έπεσε στο 13% χάνοντας 7 έδρες.

Για την Χαραυγή "Τα δυο δεξιά κόμματα ενισχύθηκαν απο τους κουβαλητούς εξ Ανατολίας" που αλλοίωσαν "την πολιτική βούληση των Τουρκοκυπρίων". Μπορεί μια τέτοια εξήγηση να ειναι εύκολη και απλοϊκή αλλά δεν αντιπροσωπεύει την πραγματικότητα.

Η ήττα της αριστεράς οφείλεται κύρια σε δυο λόγους.

Έχει να κάνει με την ίδια την πολιτική του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, που δεν αναγνωρίζει ότι η κοινωνία χωρίζεται σε δυο αντίθετες και εχθρικές τάξεις, σε αφεντικά και εργάτες και βλέπει το κυπριακό σαν "εθνικό" και όχι ταξικό ζήτημα. Έτσι ακολουθεί μια πολιτική συνδιαλλαγής με τους εργοδότες και την άρχουσα τάξη μέσα στα πλαίσια μιας "εθνικής ενότητας". Παρόμοια δηλαδή πολιτική που ακολουθεί η ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Τα αδιέξοδα του ρεφορμισμού

Αυτή η πολιτική ειναι που οδήγησε το Ρεπουμπλικανικό κόμμα το 1993 να συνεργαστεί με το Δημοκρατικό Κόμμα του Ντεκτας σε κυβέρνηση συνασπισμού. Αυτή η συνεργασία που κράτησε μέχρι το 1996 έγινε σε μια περίοδο που η οικονομική κρίση για την άρχουσα τάξη και τους καπιταλιστές στο βορρά, όπως και στο νότο, χειροτέρευε τα οικονομικά και πολιτικά αδιέξοδα τα οποία έπρεπε να πληρώσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Μια απο τις πρώτες δηλώσεις του Οζκιούρ, αρχηγού τότε του ΡΤΚ, ήταν η ανάγκη "*περισυλλογής και ανάπτυξης για να είμαστε σε θέση να συναγωνισθούμε την άλλη κοινότητα σε όλους τους τομείς*" (Εργ. Δημοκρατία, Γενάρης '94)

Σε όλη τη διάρκεια της συγκυβέρνησης, το ΡΤΚ με τους τρεις υπουργούς, Εργασίας, Συγκοινωνιών και Παιδείας, βοήθησε το κεφάλαιο και τον Ντεκτας να κάνουν τις βρομοδουλειές τους και να περάσουν τα μέτρα λιτότητας και την ανεργία.

Στις εκλογές του '93 η τουρκοκυπριακή αριστερά πήρε 38% συνολικά. Πρίν τις εκλογές είχαν προηγηθεί μέγαλες απεργίες (φωτό). Τώρα πήρε 30%, αφού προηγήθηκε η συμμετοχή του ΤΡΚ, του μεγαλύτερου αριστερού κόμματος στη κυβέρνηση και κλίμα εθνικιστικής έξαρσης εξαιτίας της αγοράς των S-300

Η πολιτική του ΡΤΚ αποτελούσε ξεπούλημα για τους εργαζομενους στο βορρά, όχι μόνο τους Τουρκοκύπριους αλλά και τους φτωχούς και άκληρους "εξ Ανατολίας" που μετανάστευσαν για ένα κομμάτι ψωμί. Αυτή η πολιτική ειναι που έκανε τους εργαζομενους να μην αναγνωρίζουν καμία διαφορά του ΡΤΚ απο τον Ντεκτας ή τον Έρογλου. Το σύνθημα του ΡΤΚ στις πρόσφατες εκλογές "Για μια ισχυρή Αριστερά" για πολλούς εργάτες ήταν χωρίς περιεχόμενο.

Σε προεκλογική δημοσκόπηση της τ/κ εφημερίδας Kibris για τις μετεκλογικές προσδοκίες των Τ/κ το μήνυμα ήταν ότι: *"Δεν περιμένουν οτιδήποτε νέο απο την κυβέρνηση που θα σχηματισθεί και δεν πρόκειται να διαφέρει απο τις προηγούμενες. Επικρίνουν την οικονομική πολιτική και ελπίζουν ότι η νέα κυβέρνηση θα αναχαιτίσει την ακρίβεια και τον καλπάζοντα πληθωρισμό".* (Φιλελεύθερος 29/11/98)

Επαναπροσέγγιση

Αυτή την περίοδο όπου στο νότο η κυβέρνηση Κληριδη και ολόκληρη η ελληνοκυπριακη πολιτική ηγεσία αντιμετωπίζουν το δίλημμα "πόλεμος ή ειρήνη", τα αποτελέσματα των εκλογών στο βορρά αποτελούν δυσάρεστο μήνυμα.

Μπορούμε να πούμε ότι το πρώτο θύμα των S-300, πριν έρθουν ακόμα, ειναι η τουρκοκυπριακή αριστερά και η πολιτική της επαναπροσέγγισης. Η ήττα της τουρκοκυπριακής αριστεράς ειναι ένα χτύπημα στην ανάπτυξη της φιλίας και εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Ε/κ και Τ/κ εργαζόμενους, οι μόνοι που μπορούν να απομακρύνουν τον κίνδυνο μιας πολεμικής αναμέτρησης.

Σίγουρα το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα έχει τις ευθύνες του για το ανέβασμα των σοβινιστών. Ακολούθησε μια πολιτική ανοιχτής συνεργασίας με εθνικιστικές και αντιδραστικές δυνάμεις. Κατι που ίσως επαναλάβει ο Ακκιντζί ο ηγέτης του άλλου αριστερού κόμματος Κοινοτικής Απελευθέρωσης.

Όμως στο αποδυνάμωνα των δυνάμεων που στηρίζουν την επαναπροσέγγιση στο βορρά και παλεύουν ενάντια στους δικούς τους εθνικιστές συνέτεινε και η έξαρση του εθνικισμού στο νότο. Κάθε φορά που δυναμώνει ο εθνικισμός στην Ε/κ πλευρά ενισχύονται οι εθνικιστές στο βορρά. Μια διαπίστωση που κάνουν όλοι οι Τ/κ αριστεροί αγωνιστές. Τον περασμένο Ιούνη στις δημοτικές εκλογές στο βορρά, τα ποσοστά του Έρογλου ανέβηκαν στα ύψη ενώ το ΡΤΚ έχασε τους δήμους στην Κερύνεια και στη Μορφου. Ήταν η περίοδος που στην ε/κ πλευρά επικρατούσε "ευφορία" με τους S-300, τις πτήσεις των ελληνικών F-16 στην Πάφο, την επίσκεψη του "πρώτου Αχαιού προέδρου" Στεφανόπουλου και τον κίνδυνο θερμού επεισοδίου.

Δυστυχώς ούτε το ΑΚΕΛ ειναι άμοιρο ευθυνών για την ήττα της αριστεράς στη βόρεια Κύπρο. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχει ψηφίσει όλα τα στρατιωτικά κονδύλια για εξοπλισμούς και πυραύλους. Μπροστά στην πίεση του ΔΗΣΥ για να πάρει θέση τάχθηκε υπέρ των πυραύλων με όρους. Σήμερα την στιγμή που η κυβέρνηση βρίσκεται στριμωγμένη απο την κυβέρνηση Σημίτη για τους S-300 ασκεί μια εθνικιστική κριτική στον Κληριδη κατηγορώντας τον ότι "ξεγέλασε" τον λαό προεκλογικά και τώρα κωλώνει. Απο την προεκλογική περίοδο με Ιακώβου, το ΑΚΕΛ υποβάθμισε την πολιτική της επαναπροσέγγισης έχοντας σαν άλλοθι ότι με αυτό ασχολείται η ΕΔΟΝ και κάποιοι παράγοντες της ΠΕΟ και της ΠΟΓΟ.

Η μόνη ελπίδα, για να αποφύγουμε την φρίκη νέων εθνικιστικών συγκρούσεων, και να αντιμετωπίσουμε την πολεμοκαπηλεία και την επίθεση των αφεντικών στο βορρά και στο νότο, δεν ειναι η πολιτική των συνεργασιών με τους αστούς, αλλά η πολιτική της ταξικής πάλης και του διεθνισμού.

Φαίδων Βασιλειάδης

Συμπόσιο του ΑΚΕΛ για την ΟΝΕ

Η ένταξη, είναι ρόπαλο εναντίον της εργατικής τάξης

Στις 28 του περασμένου μήνα το Γραφείο Οικονομικών και Κοινωνικών μελετών του ΑΚΕΛ οργάνωσε διεθνές συμπόσιο για την ΟΝΕ.

Η κεντρική πολιτική θέση του κόμματος που βγήκε απ' αυτό το συμπόσιο συνοψίζεται στην παρακάτω δήλωση του Χριστόφια. *«Η Κύπρος θα κληθεί να πληρώσει βαρύ κοινωνικό - οικονομικό τίμημα, ωστόσο το ΑΚΕΛ πιστεύει ότι αξίζει το κόπο η ένταξη αν η ενταξιακή πορεία θα μπορούσε να λειτουργήσει υποβοηθητικά για τη λύση του Κυπριακού.»*

Σε μια περίοδο που η κυβέρνηση με το πρόσχημα της εναρμόνισης με τους δείκτες του Μάαστριχ και το λεγόμενο κοινοτικό κεκτημένο ετοιμάζεται να περάσει μια σειρά από "εκσυγχρονιστικά" μέτρα, όπως κατάργηση της ΑΤΑ, ιδιωτικοποιήσεις, φιλελευθεροποίηση των επιτοκίων, αύξηση του ΦΠΑ, μέτρα που θα πλήξουν οικονομικά όχι την Κύπρο γενικά, όπως το βάζει το ΑΚΕΛ, αλλά τους ίδιους τους εργαζόμενους, το να γίνεται μια τέτοια δήλωση δεν σημαίνει ουσιαστικά τίποτε άλλο παρά κάλυψη και στήριξη της κυβέρνησης.

Όταν το Κυπριακό το βλέπεις σαν εθνικό και όχι σαν ταξικό πρόβλημα, δηλαδή σαν πρόβλημα οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης στην Κύπρο και στην ευρύτερη περιοχή, είναι φυσικό επακόλουθο να θέτεις πάνω απ' όλα το χιλιοειπωμένο από την ηγεσία του ΑΚΕΛ "πάνω απ' όλα ο τόπος μας". Τι σημαίνει αυτό στην πράξη; Να συνταυτίζεσαι με όλες τις καθοριστικές επιλογές της κυβέρνησης (διπλωματικές, πολιτικές, οικονομικές) για χάριν του "κοινού" συμφέροντος.

Οποιαδήποτε κριτική από το ΑΚΕΛ για τα οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης δεν μπορεί να είναι ούτε ξεκάθαρη ούτε συνεπής και άρα καθόλου πειστική, επειδή ακριβώς, προσπαθεί να συμβιβάσει το συμφέρον των εργαζομένων με τα συμφεροντα των καπιταλιστων, το "κοινό καλό".

Τι λεει για παράδειγμα για τις ιδιωτικοποιήσεις; "δεν ειμαστε δογματικοι" ομως χρειαζεται εξορθολογισμός! Τι σημαίνει αυτό; Αύξηση της παραγωγικότητας, απολύσεις.

Φιλελευθεροποίηση επιτοκίων; Ναι, αλλά πρώτα διορθωτικά μέτρα.

ΑΤΑ; Χρειαζεται 'βελτιωση', άρα κοινωνικος διάλογος με τα αφεντικά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Αυτό κατά κανόνα σημαίνει συμβιβασμούς σε βάρος των εργαζομένων. Απαγόρευση του δικαιώματος των απεργιών; Όχι, αλλά 'ρύθμιση' μέσω του Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων, δηλαδή ακόμα πιό δύσκολες τις διαδικασίες για κήρυξη απεργίας, ουσιαστικά αχρηστεύοντας το δικαίωμα στην απεργία με τις ευλογίες των συντεχνιών.

Αυτό που χρειαζόμαστε δεν είναι στόχους σαν την ΟΝΕ και άλλα παρόμοια που δίνουν το άλλοθι στη κυβέρνηση και τ΄αφεντικά να κτυπούν τις εργατικές κατακτήσεις αλλά μια ξεκάθαρη πολιτική απέναντι σ' όλες αυτές τις επιθέσεις, πολιτικές, οικονομικές και ιδεολογικές.

Μια πολιτική που να δίνει άμεσες απαντήσεις, εδώ και τώρα, που να βάζει την προοπτική της σύγκρουσης και της ανατροπής.

Μυριάνθη Λοϊζου

ΔΙΕΘΝΗ

Η σύλληψη του Οτσαλάν

Συμπαράσταση στους Κούρδους αγωνιστές

Χιλιάδες Κούρδοι πρόσφυγες συγκεντρώθηκαν στη Ρώμη για να διαδηλώσουν την συμπαράστασή τους στον Αμπτουλάχ Οτσαλάν, τον ηγέτη του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν (PKK) που συνελήφθη στο αεροδρόμιο της ιταλικής πρωτεύουσας.

Στην Τουρκία ζούνε σήμερα τουλάχιστον 12 εκατομμύρια Κούρδοι. Παρόλα αυτά, το τουρκικό κράτος εξακολουθεί να τους θεωρεί "ανύπαρκτη εθνότητα". Ακόμα και η απλή αναφορά στο "Κουρδιστάν" ή το "κουρδικό πρόβλημα" θεωρείται έγκλημα. Όμως για το δράμα του κουρδικού λαού υπεύθυνη δεν είναι μόνο η άρχουσα τάξη της Τουρκίας, αλλά όλες οι Μεγάλες Δυνάμεις.

Η μοίρα των Κούρδων αποφασίστηκε κυνικά, στις αρχές του αιώνα, από τους νικητές του Α' Παγκόσμιου Πόλεμου. Μετά τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οι Μεγάλες Δυνάμεις, κύρια η Βρετανία και η Γαλλία, προσπάθησαν να εξασφαλίσουν τον μεγαλύτερο δυνατό έλεγχο της Μέσης Ανατολής, της περιοχής με τα πλουσιότερα κοιτάσματα πετρελαίου στον κόσμο. Οι περιοχές των Κούρδων διαμελίστηκαν και διαμοιράστηκαν ανάμεσα στην Τουρκία, το Ιράν, το Ιράκ και την Συρία.

Αντίσταση

Οι Κούρδοι αντιστάθηκαν. Στην Τουρκία η πρώτη εξέγερση ξέσπασε το 1923 και συνεχίστηκε, σχεδόν χωρίς διάλειμμα, 13 ολόκληρα χρόνια. Το ίδιο έγινε και στις άλλες χώρες. Το 1988 ο Σαντάμ Χουσεϊν βομβάρδισε με χημικά αέρια το βόρειο Ιράκ, όπου ζούνε εκατομμύρια Κούρδοι. Η ίδια θηριωδία επαναλήφθηκε το 1991 -αυτή τη φορά μπροστά στα μάτια του ΟΗΕ. Το μόνο που έκανε ο ΟΗΕ ήταν να τους κλείσει σε θύλακες που τους ονόμασε υποκριτικά "Ασφαλείς Παράδεισους"!

Στην Τουρκία, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η άρχουσα τάξη εγκαινίασε μια πολιτική "βίαιου εκτουρκισμού" των Κούρδων. Η γλώσσα τους απαγορεύτηκε ενώ εκατοντάδες χιλιάδες Κούρδοι ξεριζώθηκαν με τη βία από τα εδάφη τους και διασκορπίστηκαν στα τέσσερα άκρα της χώρας. Η καταστολή ήταν, όμως, μόνο η μια πλευρά του "κουρδικού ζητήματος". Η άλλη ήταν η φτώχεια. Οι περιοχές των Κούρδων μαστίζονταν κυριολεκτικά από την εγκατάλειψη, την ανεργία και την πείνα.

Το 1984 το PKK, σήκωσε τη σημαία της κουρδικής ανεξαρτησίας. Το αντάρτικο που ξέσπασε κέρδισε πολύ γρήγορα τις συμπάθειες εκατομμυρίων Κούρδων. Μέσα σε λίγα χρόνια εξελίχθηκε σε μια μαζική εξέγερση, που μόνο με την "ιντιφάντα" των Παλαιστινίων μπορεί να συγκριθεί. Το 1993 το PKK είχε πρακτικά κάτω από τον έλεγχό του το μεγαλύτερο μέρος της νοτιοανατολικής Τουρκίας -μια ζώνη που ξεκίναγε από τα σύνορα με το Ιράκ και έφτανε μέχρι τα σύνορα με την Αρμενία.

Τρομοκρατία

Η απάντηση της άρχουσας τάξης της Τουρκίας ήταν ένα άγριο κύμα καταστολής ήταν η κήρυξη, ουσιαστικά, του πολέμου ενάντια σε ολόκληρο τον κουρδικό πληθυσμό. Το ένα τρίτο του τουρκικού στρατού εγκαταστάθηκε στις κουρδικές περιοχές. Χιλιάδες άμαχοι δολοφονήθηκαν από τις επιθέσεις του στρατού και της αστυνομίας, εκατοντάδες χωριά κάηκαν και ισοπεδώθηκαν από τους βομβαρδισμούς, εκατοντάδες χιλιάδες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να μεταναστεύσουν στις μεγάλες πόλεις.

"Τάγματα θανάτου" αποτελούμενα από στελέχη του στρατού, της αστυνομίας και των μυστικών υπηρεσιών του τουρκικού κράτους έχουν δολοφονήσει χιλιάδες μαχητές του PKK. Υπολογίζεται ότι μεταξύ 1990 και 1996 έχουν δολοφονηθεί μεταξύ 2.500 και 5.000 Κούρδοι.

Την ίδια χρονιά ο στρατός της Τουρκίας εισέβαλε στο βόρειο Ιράκ — στις περιοχές που ο ΟΗΕ είχε ανακηρύξει, μετά τον πόλεμο του Κόλπου "ασφαλή θύλακα" για τους Κούρδους του Ιράκ- σκορπώντας στο δρόμο του τον θάνατο. Από τότε μονάδες του τουρκικού στρατού εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην περιοχή, δημιουργώντας μέσα στο ιρακινό έδαφος μια "ζώνη ασφαλείας".

Οι ΗΠΑ, η Βρετανία και οι άλλες Μεγάλες Δυνάμεις που παρίσταναν τους "υπερασπιστές της ειρήνης" λίγους μήνες πριν, ούτε είδαν, ούτε άκουσαν τίποτα. Η Τουρκία, άλλωστε, είναι -σύμφωνα με την απόφαση του ΟΗΕ- η μια από τις τρεις χώρες που έχουν αναλάβει την προστασία των Κούρδων του Ιράκ!!

Η εργατική τάξη

Στον αγώνα τους ενάντια στην άρχουσα τάξη της Τουρκίας και τους ιμπεριαλιστές συμμάχους της στεκόμαστε, χωρίς κανένα δισταγμό, στο πλευρό της "κουρδικής ιντιφάντα" και του PKK. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι αποδεχόμαστε, χωρίς κριτική, την πολιτική και τη δράση του PKK.

Το PKK -όπως και η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) ή ο Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός (IRA)- παρά την ηρωική του αντίσταση, στην πραγματικότητα ποτέ δεν έβαλε ξεκάθαρα σαν στόχο την ανατροπή της κυριαρχίας των ιμπεριαλιστών και των τοπικών συμμάχων τους στην περιοχή.

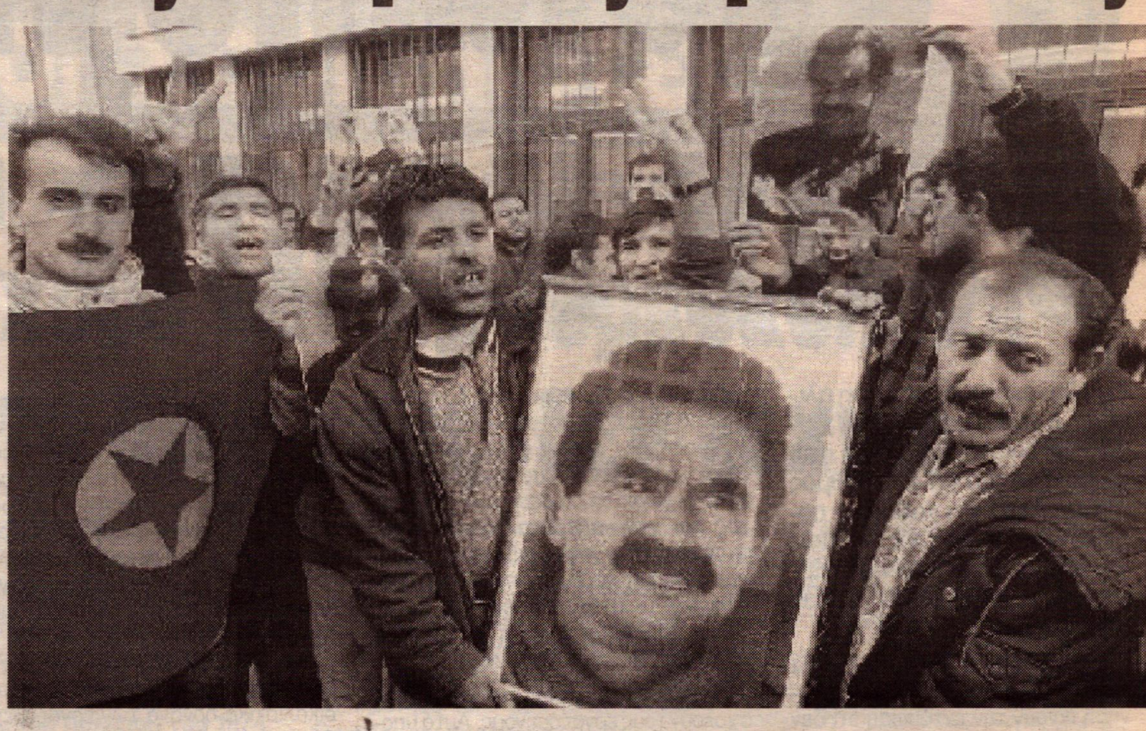

Το όραμα του PKK ήταν η "εθνική ανεξαρτησία". Η ηγεσία του PKK ποτέ δεν αναζήτησε συμμαχίες μέσα στην εργατική τάξη της Τουρκίας, ακόμα και όταν γινόντουσαν οι μεγάλες απεργίες που έριξαν την Τσιλέρ. Αντίθετα, ο Οτσαλάν επεδίωκε πάντα να βρει συμμαχίες με τις άρχουσες τάξεις, είτε των Μεγάλων Δυνάμεων, είτε των χωρών που ήταν εχθρικές στην Τουρκία.

Το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό. Οι συμμαχίες αυτές απομόνωσαν το κουρδικό κίνημα από την αγανάκτηση και τους αγώνες των εκατομμυρίων εργατών της Τουρκίας και ολόκληρης της Μέσης Ανατολής - από τη μοναδική δύναμη που μπορεί να εξασφαλίσει τη νίκη.

Ο Οτσαλάν "εκμεταλλεύτηκε" την εχθρότητα του Ασαντ -του προέδρου της Συρίας- με την άρχουσα τάξη της Τουρκίας. Τη δεκαετία του "80 το PKK έστησε το αρχηγείο του στο έδαφος της Συρίας.

Το περασμένο καλοκαίρι, όμως, ο Ασαντ-κάτω από τις διπλωματικές πιέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων έκλεισε συμφωνία με την Τουρκία. Τα στρατόπεδα των Κούρδων έκλεισαν και ο Οτσαλάν αναγκάστηκε να ζητήσει καταφύγιο στην αρχή στην Κύπρο (όπου του διαμήνυσαν ότι είναι "ανεπιθύμητος"), ύστερα στη Ρωσία (από όπου τον έδιωξαν "ευγενικά") και τέλος στην Ιταλία, όπου τον συνέλαβαν.

Οι Κούρδοι πρόσφυγες που διαδηλώνουν αυτές τις μέρες στη Ρώμη και τις άλλες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες δεν διεκδικούν απλά και μόνο "άσυλο για τον Οτσαλάν" αλλά το δικαίωμά τους να παλεύουν ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, ενάντια στις ληστρικές άρχουσες τάξεις, ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Η ε/κ άρχουσα τάξη εφαρμόζοντας την λογική του "ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου" εμφανίζεται υποκριτικά σαν υπερασπιστής των Κούρδων και των δικαιωμάτων τους. Ωστόσο δεν αναγνωρίζει δικαιώματα πολιτικών προσφύγων στους λιγοστούς κούρδους που βρήκαν καταφύγιο στην νότια Κύπρο. Πολλοί βρίσκονται στα κρατητήρια της αστυνομίας σαν "λαθρομετανάστες" μαζί με άλλους πρόσφυγες από ασιατικές και αφρικανικές χώρες. Ακόμα χειρότερο πολλοί Κούρδοι που προσπάθησαν να έρθουν εδώ διώχθηκαν πίσω όπου κάποιοι απο αυτούς δολοφονήθηκαν.

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Η Εξέγερση Συνεχίζεται

«Την Παρασκευή στις 13 Νοέμβρη, που εμείς την ονομάζουμε Ματωμένη Παρασκευή, ο στρατός δολοφόνησε τον κόσμο... Η πορεία είχε μαζέψει 100.000 διαδηλωτές. Περπατήσαμε 15 χιλιόμετρα προς το κτίριο της Βουλής. Ο στρατός μας περίμενε με δακρυγόνα, γκλομπς και πραγματικές σφαίρες. Ελεύθεροι σκοπευτές είχαν κρυφτεί στα κτίρια γύρω από την πλατεία... Στις 10 με 10.30 το βράδυ οι πυροβολισμοί πύκνωσαν. Ο στρατός σκότωνε ασταμάτητα. Οι διαδηλωτές πολεμούσαν με ότι έβρισκαν, με πέτρες και μολότοφ. Η αστυνομία κυνηγούσε ανελέητα αυτούς που έτρεχαν τα σωθούν. Οι τραυματίες και οι νεκροί είναι πάρα πολλοί».

Με αυτά τα λόγια περιγράφει ένας σοσιαλιστής από την Ινδονησία τη σφαγή της "Ματωμένης Παρασκευής" πρίν λίγες βδομάδες.

Την ίδια ώρα χιλιάδες εργάτες, άνεργοι και συνταξιούχοι από τους φτωχομαχαλάδες της Τζακάρτα ξεχύθηκαν στους δρόμους και επιτέθηκαν με μανία σε όλα τα σύμβολα του πλούτου και της εξουσίας -σε τράπεζες, σουπερ μάρκετ, εκθέσεις αυτοκινήτων, αστυνομικά τμήματα και καταστήματα πολυτελείας.

Οι κηδείες των θυμάτων του στρατού μετατράπηκαν σε μαζικές διαδηλώσεις που συγκλόνισαν όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας.

Η κατακραυγή είναι τόσο μεγάλη που ανάγκασε ακόμα και τον ίδιο τον αρχηγό των Ενόπλων Δυνάμεων, τον στρατηγό Γουιράντο να παραδεχτεί ότι οι δυνάμεις του είχαν "υπερβεί τα όρια" -δηλαδή ότι ο στρατός είχε αιματοκυλίσει τον κόσμο.

Οι φωνές διαμαρτυρίας που ζητάνε από τον πρόεδρο Χαμπίμπι να παραιτηθεί, πυκνώνουν ολοένα και περισσότερο.

Τον περασμένο Μάη η εξέγερση των φοιτητών και των εργατών της Ινδονησίας είχε ανατρέψει τον μισητό δικτάτορα Σουχάρτο. Τώρα όλοι μιλάνε για τη "δεύτερη επανάσταση", μια επανάσταση ενάντια στον πρόεδρο Χαμπίμπι -τον διάδοχο του Σουχάρτο- αλλά και ολόκληρη την άρχουσα τάξη. Εξι μήνες μετά την ανατροπή της δικτατορίας ο στρατός εξακολουθεί να έχει τον "πρώτο λόγο".

Η δολοφονική επίθεση του στρατού και της αστυνομίας ενάντια στους διαδηλωτές έχει πολώσει ακόμα περισσότερο την κατάσταση στην Ινδονησία.

Οι στρατηγοί, από τη μια, έχουν χάσει την υπομονή τους με τον Χαμπίμπι -που δεν έχει καταφέρει ούτε να σταθεροποιήσει την κατάσταση στη χώρα, ούτε να καταστείλει αποτελεσματικά τις κινητοποιήσεις. Πολλοί φοβούνται ότι ο στρατηγός Γουιράντο, ο αρχηγός του στρατού, θα προσπαθήσει να τον ανατρέψει και να επιβάλλει μια νέα δικτατορία.

Την ίδια στιγμή η επίσημη αντιπολίτευση αναγκάζεται να ταυτιστεί με τους φοιτητές και να καταγγείλει τις θηριωδίες της αστυνομίας. Ο ηγέτης της μεγάλης μουσουλμανικής οργάνωσης Ναντχαντούλ Ουλάμα δικαιολόγησε ακόμα και τη "βία" των διαδηλωτών: «*Οι φοιτητές αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν βόμβες μολότοφ. Δεν είχαν τίποτα άλλο για να αμυνθούν*».

Ομως οι ηγέτες της αντιπολίτευσης δεν θέλουν την ανατροπή του Χαμπίμπι. Σπέρνουν αυταπάτες ότι η δημοκρατία θα έρθει με τις εκλογές -που έχουν προγραμματισθεί για τον Απρίλη.

Ομως, μέσα στο φοιτητικό και το εργατικό κίνημα, έχουν αρχίσει να ξεπηδάνε πολιτικά ρεύματα που προσανατολίζονται σε πολύ πιο ριζοσπαστικές λύσεις. Η "Εργατική Επιτροπή για την Ολική Μεταρρύθμιση" (Κομπάρ) και οι αντίστοιχες επιτροπές των φοιτητών (Κομράντ) προπαγανδίζουν όχι μόνο την ανατροπή της κυβέρνησης του Χαμπίμπι αλλά καλούν τους εργάτες και τους φοιτητές να καταλάβουν τους ριζόμυλους και τις αποθήκες και να μοιράσουν τα τρόφιμα στους φτωχούς.

Αυτά τα αιτήματα δείχνουν και τη μοναδική διέξοδο από τη κρίση. Σήμερα δυο ενδεχόμενα είναι ανοιχτά στην Ινδονησία: ή οι εργάτες και οι φοιτητές θα καταφέρουν να επιβάλουν μια λύση από τα κάτω ή ο στρατός θα συντρίψει το κίνημα και θα πάρει πίσω ακόμα και αυτές τις λιγοστές ελευθερίες που κέρδισε με την επανάσταση του περασμένου Μάη.

Η σοσιαλιστική απάντη
στην κρίση του καπιτ

Ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός αντιμετωπίζει την χειρότερη οικονομική κρίση απο το πόλεμο του 1974. Ο ρυθμός ανάπτυξης έχει καθοδική πορεία, ο πληθωρισμός ανεβαίνει, τα δημοσιονομικά ελλείμματα και το δημόσιο χρέος μεγαλώνουν.

Παρά το ότι τα στατιστικά και οι αριθμοί που παρουσιάζει η κυβέρνηση δίνουν την εντύπωση ότι δεν πρόκειται για μια σοβαρή κρίση αλλά για κάποια μικροπροβλήματα, οι εργαζόμενοι νοιώθουν ήδη έντονα τα βάρη της κρίσης. Αυτό φάνηκε και σε γκάλοπ για την οικονομία που δημοσίευσε πρόσφατα «ο Φιλελεύθερος» και που έδειξε ότι 80% θεωρεί οτι οι τιμές των αγαθών και των σπιτιών είναι ψηλές ενώ ενα ποσοστό 68% θεωρεί το φορολογικό σύστημα άδικο.

Η δυσαρέσκεια και ο θυμός απο τα κάτω είναι τόσος, που όλοι έρχονται να προτείνουν μέτρα για το πως θα ξεπεραστεί η κρίση.

Ο Συναγερμός και η κυβέρνηση εξαγγέλλουν φορολογικές ελαφρύνσεις και παροχές της τάξης των 10 εκατομμυρίων λιρών. Στην πραγματικότητα όμως με αυτά θέλουν να προετοιμάσουν το έδαφος για τα νέα φορολογικά πακέτα και τα άλλα μέτρα που θα ακολουθήσουν. Στη ουσία η κυβέρνηση δίνει 10 γιά να πάρει 200 αφού ετοιμάζει αύξηση του ΦΠΑ στο 12%-15%. Ηδη, μόνο απο τα πλεονάσματα απο τη μείωση της τιμής του πετρελαίου έχει πάρει με έμμεσο τρόπο 45 εκατομμύρια λίρες για το 1998 και θα πάρει άλλα 70 εκατομμύρια για το 1999. Ταυτόχρονα ετοιμάζει ιδιωτικοποιήσεις, περικοπές κοινωνικών δαπανών, πάγωμα μισθών και μείωση μισθών πρόσληψης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στόχος της κυβέρνησης και των εργοδοτών είναι να φορτώσουν τα βάρη της κρίσης στην εργατική τάξη.

Πακέτο οικονομικών μέτρων παρουσίασε και η ΕΔΕΚ η οποία μέχρι σήμερα καταψήφιζε τους προϋπολογισμούς της κυβέρνησης. Τώρα προσπαθεί να βρεί ένα τρόπο γιά να τους ψηφίσει και γι' αυτό προτείνει κάποια μέτρα που να της δώσουν τη δυνατότητα να πεί ότι βελτίωσε τους προϋπολογισμούς για να μπορέσει να τους ψηφίσει,

Το ΑΚΕΛ απο τη μεριά του παρουσίασε τις δικές του «προτάσεις για την οικονομία και τα δημόσια οικονομικά». Κυκλοφόρησε μάλιστα και ειδική έκδοση γι αυτό το σκοπό.

Παρά τις διαφορές που έχουν μεταξύ τους οι τρείς προτάσεις, έχουν ένα κοινό στοιχείο που είναι το πιό σημαντικό. Προσπαθούν όλες να λύσουν τα προβλήματα του καπιταλισμού και όχι τα προβλήματα που δημιουργεί ο καπιταλισμός στους εργαζόμενους. Αφετηρία τους είναι η εθνική οικονομία και οι προοπτικές ένταξης στην Ε.Ε. Προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τη κρίση χωρίς να βάζουν σε αμφισβήτηση το σύστημα.

Η πρόταση του ΑΚΕΛ στην ουσία είναι μιά πρόταση για καλύτερη διαχείρηση του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, με περικοπές δαπανών, κίνητρα στους βιομήχανους, καλύτερη είσπραξη των φόρων αλλα και... «*αυστηρότερο έλεγχο της απόδοσης του κάθε ξεχωριστού κυβερνητικού τμήματος και του κάθε υπαλλήλου*» όπως αναφέρει το σχετικό βιβλιαράκι. Προτείνει ακόμη «*αυστηρότητα στις προσλήψεις*» με στόχο να μειωθουν οι δημόσιοι υπάλληλοι κατα 2500 χιλιάδες μέσα στα έπομενα 5 χρόνια.

Προφανώς δεν είναι αυτά που απασχολούν τους εργαζόμενους. Αυτά μπορεί να απασχολούν τον Χριστοδούλου, την ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ αλλά τους εργαζόμενους τους απασχολούν η ανεργία και οι απολύσεις, η λιτότητα και οι περικοπές, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι φορολογίες, οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί που αυξάνονται συνέχεια και τους οποίους πληρώνουμε με το αίμα της καρδιάς μας κυριολεχτικά και μεταφορικά.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ

Και όμως υπάρχει εναλλαχτική πρόταση στη κρίση. Υπάρχει η εργατική απάντηση στους προϋπολογισμούς λιτότητας, τα φορολογικά πακέτα και τα άλλα οικονομικά μέτρα. Η αριστερά και τα συνδικάτα μπορούν και πρέπει να υιοθετήσουν ένα πρόγραμμα δράσης με αιτήματα όπως:

35ωρο και αυξήσεις

Η επιβολή του 35ωρου χωρίς μείωση μισθών είναι ένα άμεσο, ρεαλιστικό κτύπημα στην ανεργία γιατί θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Οι αυξήσεις των τελευταίων χρόνων που ήταν της τάξης του 1% με 2% ήταν σκέτη κοροϊδία. Ο κατώτερος μισθός με βάση το νόμο είναι 268 λίρες και αυτές μετά απο ένα εξάμηνο, με τις οποίες είναι αδύνατο να ζήσει σήμερα κανείς. Παρ' όλα αυτά 67 χιλιάδες εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα παίρνουν μισθούς πιό κάτω και απο αυτό, σύμφωνα με την εφημερίδα «Αλήθεια». Απαιτούμε αύξηση του κατώτατου μισθού γιά όλους στο ύψος του μισθού πρόσληψης που ισχύει στο δημόσιο τομέα, που είναι η κλίμακα Α2 και ισοδυναμεί με 370 λίρες το μήνα. Αύτο ο μισθός θα ήταν μιά μικρή ανακούφιση σε χιλιάδες εργαζομένους και θα προωθούσε την ενότητα στη βάση των εργαζομένων.

Η άμεση καθιέρωση του 35ωρου για όλους, με μισθούς που να καλύπτουν περισσότερο τις πραγματικές μας ανάγκες είναι η καλύτερη απάντηση και στις διάφορες προτάσεις για «ελαστικά» ωράρια και θα είναι μια ουσιαστική βελτίωση της ζωής μας, για να μπορούμε να έχουμε δουλειά, αξιοπρεπή μισθό και ελεύθερο χρόνο για να καλύψουμε τις κοινωνικές μας ανάγκες.

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις

Απαιτούμε, σταμάτημα όλων των ιδιωτικοποιήσεων, μετοχοποιήσεων, ή πως αλλοιώς ονομάζουν την προσπάθεια των καπιταλιστών να βάλουν χέρι στις κρατικές και ημικρατικές επιχειρήσεις.

Ζητούμε άμεση κάλυψη όλων των κενών θέσεων που υπάρχουν σήμερα με άμεσες προσλήψεις προσωπικού και μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων και συμβασιούχων. Παρά τις τεράστιες ελλείψεις που υπάρχουν σε πολλά τμήματα της δημόσιας υπηρεσίας, όπως τα σχολεία, τα νοσοκομεία, το Τμήμα Ευημερίας, τους τηλεφωνητές και αλλού, η κυβέρνηση θέλει να επιβάλει πάγωμα προσλήψεων. Αυτό πρέπει να σταματήσει αμέσως και να γίνουν μαζικές προσλήψεις σύμφωνα με τις ανάγκες που υπάρχουν, όπως τις καθορίζουν τα συνδικαλιστικά όργανα των εργαζομένων. Οι γιατροί και οι νοσοκόμοι είναι αυτοί που ξέρουν καλύτερα πόσοι γιατροί και νοσοκόμοι χρειάζονται και όχι κάποιοι γραφειοκράτες του Υπουργείου Οικονομικών.

Απαιτούμε σταμάτημα των απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα και κρατικοποίηση κάθε επιχείρησης που θα παραβιάζει αυτή την απαγόρευση και θα προχωρά σε μαζικές απολύσεις.

Οχι περικοπές στην Υγεία-Παιδεία

Η λιτότητα και οι περικοπές απειλούν σήμερα με διάλυση τα νοσοκομεία και τα σχολεία. Οι ελλείψεις σε προσωπικό και εξοπλισμό είναι τεράστιες.

Στα σχολεία οι μαθητές στοιβάζονται 30 σε κάθε τάξη, κάνοντας αδύνατο για τον εκπαιδευτικό να διδάξει και για το μαθητή να παρακολουθεί. Οι φοιτητές του ΑΤΙ περιμένουν ακόμη την αναβάθμιση του, ενω οι φοιτητές του πανεπιστήμιου περιμένουν την πανεπιστημιούπολη. Ακόμη και αυτή τη χορηγία των 1000 λιρών που υποσχέθηκε να τους δώσει η κυβέρνηση δεν την έχουν δεί. Οι συμβασιούχοι δάσκαλοι και νηπιαγωγοί περιμένουν μονιμοποίηση ενω η κρατική προδημοτική εκπαίδευση είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

Στο τομέα της υγείας τα ίδια και χειρότερα. Κόσμος πεθαίνει περιμένοντας γιά ένα απλό καθετηριασμό ή γιατί δεν υπάρχει αξονικός τομογράφος. Οι ελλείψεις σε φάρμακα έγιναν καθεστώς και οι ασθενείς αναγκάζονται να πληρώνουν υπέρογκα ποσά για να τα προμηθεύονται απο τα ιδιωτικά φαρμακεία.

Στον όποιο βαθμό λειτουργούν σήμερα αυτές οι υπηρεσίες οφείλεται αποκλειστικά στην αυτοθυσία των εργαζομένων σε αυτές.

Παρ' όλα αυτά το ποσοστό των δαπανών για την Παιδεία είναι μειωμένο στο κρατικό προϋπολογισμό για το1999.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος για να γίνονται οικονομίες σε αυτούς τους τομείς. Λεφτά ύπαρχουν για να καλύψουν και με το παραπάνω όλες τις ανάγκες και όλα τα αιτήματα των εργαζομένων.

Φορολογήστε τους πλούσιους

Οι τράπεζες βγαίνουν η μιά μετά την άλλη και ανακοινώνουν κέρδη πολλών δεκάδων εκατομμυρίων για τη χρονιά που πέρασε. Τα ίδια και οι διάφοροι καρχαρίες που μπαίνουν στο χρηματιστήριο όπως ο Σιακόλας, ο Ορφανίδης και πολλοί άλλοι.

Οι βιομήχανοι και οι ξενοδόχοι κερδίζουν δεκάδες εκατομμύρια απο τις φοροαπαλλαγές και τις επιδοτήσεις που τους δίνει το κράτος.

Λεφτά υπάρχουν, αρκεί να φορολογήσουν τα κέρδη και την μεγάλη ακίνητη και κινητή περιουσία. Να φορολογήσουν το κεφάλαιο και την εκκλησία. Είναι απαράδεχτο να παίρνουν επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές οι κεφαλαιοκράτρες και οι «άγιοι» πατέρες της εκκλησίας που παίζουν με δεκάδες εκατομμύρια και οι εργαζόμενοι να μήν μπορούν να καλύψουν τις βασικές ανάγκες τους.

Είναι απαράδεχτο οι καπιταλιστές να διακινούν εκατομμύρια και να κερδοσκοπούν στα διεθνή χρηματιστήρια και να αφήνωνται τα σχολεία και τα νοσοκομεία να ρημάζουν. Τα ποσά που έχουν βγάλει έξω οι κεφαλαιοκράτες ξεπερνούσαν τα 4 δισεκατομμύρια λιρες, σύμφωνα με ερευνα που δημοσίευσε παλιότερα «ο Φιλελευθερος». Για αυτό χρειάζεται να μπεί καθεστώς ελέγχου στη διακίνηση κεφαλαίων.

Μείωση των στρατιωτικών δαπανών

Τα εξοπλιστικά προγράμματα της εθνοφρουράς έχουν στοιχήσει τα δέκα τελευταία χρόνια 1500 εκατομμύρια λίρες, χωρίς να υπολογίζονται τα 600 εκατομμύρια δολλάρια που θα στοιχίζουν οι S-300. Αυτά τα τεράστια ποσά σπαταλούνται κυριολεχτικά σε εργαλεία θανάτου που το μόνο που κάνουν είναι να αυξάνουν την ένταση και να φέρνουν τον πόλεμο πιό κοντά -όπως αποδείχτηκε με την κρίση που προκάλεσαν οι S-300. Αν αυτά τα ποσά ξοδεύονταν για κοινωνικές παροχές, συντάξεις, δαπάνες για τη Παιδεία και την Υγεία, θα μπορούσαν να λύσουν πολλά προβλήματα και να βελτιώσουν σημαντικά τη ζωή των απλών ανθρώπων.

Μέχρι τη νίκη

Ενα τέτοιο πρόγραμμα δράσης είναι που χρειαζόμαστε σήμερα για να λύσουμε τα προβλήματα που μας δημιουργεί ο καπιταλισμός και όχι προτάσεις για το πως θα λύσει τα προβλήματα του ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός.

Βέβαια αυτά τα αιτήματα δεν πρόκειται να γίνουν δεχτά απο την κυβέρνηση και τους εργοδότες. Η μόνη δύναμη που μπορεί να τα επιβάλει είναι η εργατική τάξη.

Μπορούμε να σταματήσουμε τις ιδιωτικοποιήσεις και τα κλεισίματα των εργοστασίων. Χρειάζεται όμως η συλλογική και δυναμική δράση της εργατι-

τηση
ταλισμού

κής τάξης. Χρειάζονται απεργίες και καταλήψεις σε κάθε χώρο δουλειάς που απειλείται. Στήν Κορέα μόλις πριν λίγους μήνες οι καταλήψεις των εργοστασίων εμόδισαν τα κλεισίματα των επιχειρήσεων. Στήν Ελλάδα η κατάληψη και η περιφρούρηση στο μηχανογραφικό της Ιονικής Τράπεζας για 45 ολόκληρες μέρες κατάφερε να σταματήσει την ιδιωτικοποίηση της. Στη Τουρκία η κατάληψη απο 700 εργάτες του εργοστασίου χαρτιού ΣΕΚΑ εμόδισε την ιδιοτικοποίηση του.

Μπορούμε να βάλουμε τέρμα στη πολιτική της λιτότητας και των περικοπών. Χρειάζονται όμως δυναμικές απεργίες. Οι πρόσφατες κινητοποιήσεις των γιατρών, και παλιότερα των εκπαιδευτικών δείχνουν το δρόμο για τη νίκη.

Μπορούμε να επιβάλουμε να φορολογηθούν οι πλούσιοι. Οι εργαζόμενοι και οι συντεχνίες τους, μπορούν ν' αποκαλύψουν τα κέρδη που κρύβουν οι καπιταλιστές, τα διπλά βιβλία και τις άλλες βρωμοδουλειές που κάνουν.

Μπορούν ακόμη να τους εμποδίσουν να φυγαδεύσουν τα κεφαλαία τους στο εξωτερικό, αν δοκιμάσουν κάτι τέτοιο. Για να το πετύχουν όμως χρειάζεται να πάρουν τον έλεγχο της παραγωγής, τον έλεγχο στη διακίνηση κεφαλαίων.

Οι εργαζόμενοι στις τράπεζες, τις οικονομικές υπηρεσίες έχουν τη δύναμη να κλείσουν τα κομπιούτερς και να δεσμεύσουν τα κεφάλαια.

Αυτός είναι ο δρόμος για να σταματήσουμε τις επιθέσεις των καπιταλιστών, ο εργατικός έλεγχος σε κάθε εργοστάσιο και υπηρεσία, η μαζική και δυναμική δράση χιλιάδων εργαζομένων και όχι ο «διάλογος» και η «συναίνεση» που ανοίγουν το δρόμο σε νέες επιθέσεις.

Ο εργατικός έλεγχος αμφισβητεί την ιδιοχτησία και την εξουσία που έχουν οι καπιταλιστές, αμφισβητεί τον ίδιο τον καπιταλισμό, γι' αυτό και προκαλεί την αντίδραση της άρχουσας τάξης.

Το μύνημα που έχουμε να στείλουμε είναι ότι αν ο καπιταλισμός δεν μπορεί να λύσει τα προβλήματα που ο ίδιος δημιουργεί, τότε πρέπει να σταματήσει να ύπαρχει. Ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό είναι η ανατροπή του μέσα απο τη δράση της ιδιας της εργατικής τάξης, είναι η επανάσταση και το χτίσιμο μιάς πραγματικά σοσιαλιστικής κοινωνίας που η παραγωγή θα δουλεύει με βάσει τις ανάγκες της πλειοψηφίας και όχι το κέρδος της μειοψηφίας.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΤΟΥ '63

Εχουν και οι Τουρκοκύπριοι το δικό τους «δέν ξεχνώ»

Επ΄ευκαιρία της μέρας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, οι γυναικείες οργανώσεις, μάζι και η ΠΟΓΟ, μάζευαν υπογραφές για τους ελληνοκύπριους νεκρούς, αγνοουμένους και πρόσφυγες του πολέμου του 1974. Ανάμεσα σε αυτούς που υπέγραψαν ήταν ο Χριστόφιας και ο Κληρίδης.

Όμως οι ελληνοκύπριοι νεκροί, αγνοούμενοι και πρόσφυγες, δεν ήταν τα μόνα θύματα, καί το ΄74 δεν ήταν η μόνη πολεμική σύγκρουση που έγινε στη Κύπρο.

Φέτος κλείνουν τριανταπέντε χρόνια απο τον Δεκέμβρη του '63, αποτέλεσμα του οποίου, αρκετοί Τουρκοκύπριοι δολοφονήθηκαν, εκατοντάδες αναγκάστηκαν να φύγουν από τα σπίτια τους ενώ δεκάδες είναι μέχρι σήμερα αγνοούμενοι.

Αν θέλουμε λοιπόν να απομακρύνουμε τον κίνδυνο νέων πολέμων καί την επανάληψη γεγόνοτων σαν του ΄63 και του ΄74 δέν μπορούμε να λεμέ ψέμματα, ή την μισή αλήθεια, προβάλλοντας μόνο τις ευθύνες της άλλης πλευράς. Πρέπει να κατανοήσουμε τους φόβους καί τις ανησυχίες των Τουρκοκυπρίων και να καταγγείλουμε πρώτα και κύρια την δική μας άρχουσα τάξη για την καταπίεση καί τις σφαγές των Τουρκοκυπρίων πρίν το '74.

ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ

Η επίσημη ελληνοκυπριακή προπαγάνδα χαρακτηρίζει τις συγκρούσεις της περιόδου εκείνης σαν “τούρκικη ανταρσία ενάντια στο κράτος” που σχεδιάστηκε από την Τουρκία. Με αυτά προσπαθεί να κρύψει την πραγματικότητα για τις ευθήνες της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης για το φοβερό εκείνο αιματοκύλισμα των Τουρκοκυπρίων.

Μπορεί η τούρκικη άρχουσα τάξη να σχεδίασε τις εξελίξεις του '63 αυτοί όμως που σίγουρα μεθόδευσαν την πορεία προν τον Δεκέβρη ήταν η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη. Οι συγκρούσεις που άρχισαν στις 21 του Δεκέβρη δεν ήρθαν σαν κεραυνός εν αιθρία. Ήταν το αποκορύφωμα ενός έντονου πολιτικού και οικονομικού ανταγωνισμού που υπήρχε ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δύο κοινοτήτων καί που τα πρώτα τρία χρονια της δικοινοτικής δημοκρατίας, είχε πάρει έντονες διαστάσεις.

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη προσπάθησε να χρησιμοποιήσει την οικονομική υπεροχή που είχε καί το κράτος που ουσιαστικά έλεγχε για να εμποδίσει την Τουρκοκυπριακή άρχουσα τάξη να αναπτυχθεί και να γίνει ανταγωνιστής της. Η εκκλησία, ο μεγαλύτερος ιδιοχτήτης ακινήτων δεν πουλούσε ούτε νοικίαζε σπίτια και υποστατικά σε Τουρκοκύπριους. Οι ελληνικές επιχειρήσεις, τράπεζες και άλλες δεν προσλάμβαναν ούτε σαν υπαλλήλους τους Τουρκοκυπρίους. Οι κρατικές υπηρεσίες κωλυσιεργούσαν στην εξυπηρέτηση τους ενώ το υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας αρνιόταν ακόμα και να τους δώσει άδεια να κάνουν δικές τους επιχειρήσεις. Για να πάρουν τέτοια άδεια οι Τουρκοκύπριοι συνήθως αναγκάζονταν να βάλουν Ελληνοκύπριο συνεταίρο.

Η ίδια η κυβέρνηση αρνήθηκε να προσλάβει Τουρκοκύπριους δημόσιους υπαλλήλους σε αναλογία 70% με 30% όπως πρόβλεπε το Σύνταγμα. Όταν μάλιστα τον Μάιο του 1961 οι Τουρκοκύπριοι αρνήθηκαν να ψηφίσουν τρίμηνη ανανέωση της ισχύουσας φορολογικής νομοθεσίας, ζητώντας εφαρμογή αυτής της αναλογίας, ο Μακάριος έδωσε εντολή στις εφορείες να εξακολουθήσουν να εισπράτουν τους φόρους παραβιάζοντας το Σύνταγμα που υπέγραψε μόλις ένα χρόνο πρίν.

Λίγο αργότερα ο Μακάριος παραβιάζοντας ξανά το Σύνταγμα αποφάσισε να μήν εφαρμόσει την πρόβλεψη για δημιουργία χωριστών τουρκοκυπριακών Δήμων στις πέντε μεγάλες πόλεις. Δημιούργουσε άλλο ένα τετελεσμένο σε βάρος των Τουρκοκυπρίων.

Ο πολιτικός ανταγωνισμός αυτής της περιόδου έφτασε στο αποκορύφωμα του το φθινόπωρο του 1963, όταν ο Μακάριος προσπάθησε να τροποποιήσει το Σύνταγμα προτείνωντας στους Τουρκοκύπριους 13 σημεία αλλαγής του. Από τα δεκατρία σημεία τα εφτά αποτελούσαν αφαίρεση προστατευτικών για την Τουρκοκυπριακή μειοψηφία διατάξεων, όπως το δικαίωμα βέτο του αντιπροέδρου, ενώ τα άλλα έξη ήταν ανώδυνες παραχωρήσεις. Οι Τουρκοκυπρίοι αρνηθήκαν να δεχτούν αυτές τις τροποποιήσεις.

Ο Μακάριος όμως ήταν αποφασισμένος να επιβάλει καί αυτές τις αλλαγές. Η προσπάθεια αλλαγής του Συντάγματος ήταν μέρος ενός γενικοτέρου σχεδίου της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και της πολιτικής ηγεσίας για απαλλαγή από τις συμφωνίες της Ζυρίχης ώστε να ανοίξει ο δρόμος για την πλήρη κυριαρχία της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης στην Κύπρο.

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ

Ήταν σχεδόν σίγουρο οτι ένα τέτοιο σχέδιο θα οδηγούσε σε ένοπλες συγκρούσεις. Ο Μακάριος όμως προετοιμαζόνταν για ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Έκανε μαζί με τον τότε Υπουργό Εσωτερικών, τον Πολύκαρπο Γιωρκάτζη το Σχέδιο «Ακρτας» (ήταν το ψευδώνυμο του Γιωρκάτζη) που προέβλεπε την στρατιωτική επιβολή της αλλαγής του Συντάγματος και των συμφωνιών της Ζυρίχης και δημιούργησαν την «Εθνική Οργάνωση Κυπρίων». Μιά στρατιωτική οργάνωση που στελεχωνόνταν κυρίως από μέλη της ΕΟΚΑ.

Αυτό πού ακολούθησε ήταν λαίλαπα για τους Τουρκοκυπρίους. Τα ξημερώματα της 21ης Δεκεμβρίου του 1963, μετά από μια περίοδο έντασης των μυστικών προετοιμασιών και στις δύο πλευρές, ξέσπασαν οι συγκρούσεις.

Η στρατιωτική υπεροχή των Ελληνοκυπρίων ήταν συντριπτική. Η «Οργάνωσις» του Γιωρκάτζη είχε πάνω απο πέντε χιλιάδες εξοπλισμένα μέλη. Δίπλα απο αυτήν υπήρχαν οι ένοπλες ομάδες του Λυσσαρίδη και του Σαμψών. Τα «ανδραγαθήματα» όλων αυτών των πρωτοπαλλήκαρων εναντίον των Τουρκοκυπρίων ήταν καθημερινά στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων της εποχής. Εκατοντάδες Τουρκοκύπριοι έχασαν την ζωή τους τον Δεκέβρη του 63 , ενω χιλιάδες ήταν οι πρόσφυγες που κατέφυγαν και ζούσαν άκομα και σε σπηλιές για να γλυτώσουν την ζωη τους.

Αυτά τα ανδραγαθήματα είναι που ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για τον φόβο την καχυποψία και την ανασφάλεια που νοιώθουν μέχρι και σήμερα ακόμα οι Τουρκοκύπριοι.

Αν η αριστερά θέλει να κοντράρει τον εθνικισμό πρέπει να καταγγείλει τη καταπίεση και τις σφαγές των Τουρκοκυπρίων σαν ένα οργανωμένο σχέδιο της άρχουσας τάξης αλλιώς τα καλέσματα και οι διακυρήξεις της για επαναπροσέγγιση με τους Τουρκοκυπρίους θα είναι χωρίς αντίκρυσμα.

Δήμητρα Χριστοδούλου

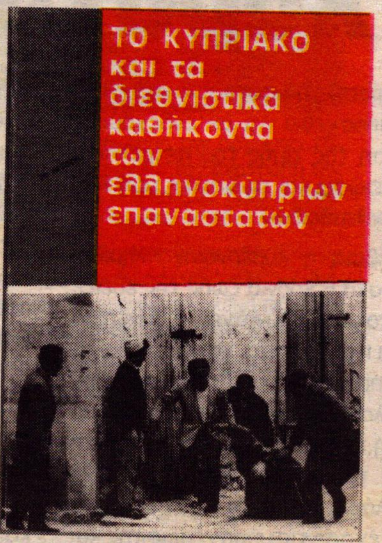

Ενα βιβλίο απαραίτητο για τον κάθε αγωνιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον εθνικισμό. Ενα βιβλίο γιά όσους θέλουν να μάθουν ολόκληρη την αλήθεια για το κυπριακό και όχι μόνο τις μισές αλήθειες του εθνικισμού

Νομοσχέδιο για "ρύθμιση" των απεργιών

Δεν δεχόμαστε κανένα περιορισμό του δικαιώματος απεργίας

Ενα από τα πρώτα «έργα» που προσπάθησε να κάνει η κυβέρνηση Κληρίδη απο τη πρώτη στιγμή που ανέβηκε στην εξουσία, είναι η κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία.

Ετοίμασε νομοσχέδιο για «ρύθμιση των απεργιών σε ουσιώδεις υπηρεσίες» εδώ και καιρό και ψάχνει τρόπους να το περάσει απο τη Βουλή. Μέχρι τώρα δεν τα κατάφερε εξαιτίας των αντιδράσεων όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων και το νομοσχέδιο έχει μείνει στο στάδιο της μελέτης και των διαβουλεύσεων.

Γιά την κυβέρνηση η «ρύθμιση των απεργιών σε ουσιώδεις υπηρεσίες» δηλαδή η απαγόρευση των απεργιών σε σημαντικούς τομείς της κρατικής μηχανής και της οικονομίας έχει τεράστια σημασία, ιδιαίτερα σήμερα που προσπαθεί να φορτώσει τα βαρη της οικονομικής κρίσης στους εργαζόμενους. Ηδη έχει ανοίξει το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων, ενώ η λιτότητα και οι περικοπές στις δαπάνες για την Υγεία και τη Παιδεία απειλούν με διάλυση τα νοσοκομεία και τα σχολεία.

Αν είχε περάσει το νομοσχέδιο για την "ρύθμιση" των απεργιών, είναι σίγουρο ότι η απεργία στο Τσιμεντοποιείο του Βασιλικού θα ήταν πολύ πιό δύσκολο να γίνει και η διεύθυνση θα έκανε ότι ήθελε. Οι ηγεσίες των συντεχνιών δεν πρέπει με κανένα τρόπο να δεχτούν οποιαδήποτε "ρύθμιση" του δικαιώματος της απεργίας.

Ολ' αυτά δεν πρόκειται να γίνουν χώρις αντιδράσεις. Ηδη οι εργαζόμενοι στη ΑΤΗΚ, στην ΑΗΚ, στις Κυπριακές Αερογραμμές και αλλού έχουν δηλώσει ξεκάθαρα ότι δεν θα δεχτούν ιδιωτικοποιήσεις, ενώ οι γιατροί, το νοσηλευτικό και εργατικό προσωπικό των νοσοκομείων βρίσκονται εδώ και καιρό σε αναβρασμό και κινητοποιήσεις εξαιτίας των τεράστιων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν. Παρόμοια ισχύουν και στη Παιδεία και σε άλλους κλάδους.

Γιά να ελέγξει αυτές τις αντιδράσεις θέλει η κυβέρνηση να «ρυθμίσει» το δικαίωμα στην απεργία σε αυτούς τους κλάδους. Χαρακτηρίζοντας όποια υπηρεσία θέλει σαν ουσιώδη, θα μπορεί να απαγορεύσει την απεργία ή να βάλει τέτοιους όρους ώστε να μην μπορεί ουσιαστικά να γίνει. Αυτό ήταν κάτι που τα προηγούμενα χρόνια προσπάθησαν να κάνουν πολλές κυβερνήσεις στην Ευρώπη, άλλες με επιτυχία και άλλες όχι. Σήμερα ο Κληρίδης επικαλείται την εναρμόνιση με την Ε.Ε. και το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» και θέλει να κάνει το ίδιο.

Δεν υπάρχει κανένα «ευρωπαϊκό κεκτημένο» που να είναι δεδομένο. Ούτε για τις ιδιωτικοποιήσεις, ούτε για την απαγόρευση των απεργιών. Το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» είναι η προσπάθεια και ο συντονισμός των αφεντικών και των κυβερνήσεων σε ολόκληρη την Ευρώπη να βάλουν χέρι στις εργατικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να τα καταφέρουν και να δημιουργήσουν «κεκτημένο».

Τα μόνα κεκτημένα που εμείς αποδεχόμαστε είναι οι εργατικές κατακτήσεις που το κίνημα κέρδισε με πολλούς αγώνες και απεργίες. Αν καταφέρουν να βάλουν χέρι στο δικαίωμα στην απεργία τότε δεν θα υπάρχει τίποτα πιά που να θεωρείται κεκτημένο για την εργατική τάξη. Όλα θα μπούν υπο αμφισβήτηση, όλα θα απειλούνται.

Γι αυτό και σωστά αντέδρασαν οι συντεχνίες στο νομοσχέδιο που ετοίμασε η κυβέρνηση. Είναι λάθος όμως να δεχτούν οποιαδήποτε άλλη «ρύθμιση» του δικαιωμάτος της απεργίας όπως κάνουν με κοινή ανακοίνωση τους οι συντεχνίες ΠΕΟ, ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ με την οποία αναγνωρίζουν ότι «υπάρχει ανάγκη για ρύθμιση του δικαιώματος της απεργίας στις ουσιώδεις υπηρεσίες» αλλα ζητούν όπως αυτό γίνει μέσα απο τον Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων.

Είναι αυτονόητο ότι η οποιαδήποτε «ρύθμιση» του δικαιώματος της απεργίας θα σημαίνει και περιορισμό του. Οι εργαζόμενοι δεν έχουν να ωφεληθούν σε τίποτα απο κάτι τέτοιο. Αντίθετα θα βοηθήσει την κυβέρνηση και τους εργοδότες να περάσουν τ' αντεργατικά τους σχέδια. Οσοι ισχυρίζονται ότι «ρύθμιση» δεν σημαίνει και περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία λένε ψέμματα. Εξάλλου αν δεν σημαίνει κάτι τέτοιο και είναι για το καλό των εργαζομένων γιατί το ζητούν οι εργοδότες και γιατί δεν το ζήτησαν τόσα χρόνια απο μόνες τους οι ηγεσίες των συντεχνιών.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι γιατροί δεν θα μπορούσαν να διεκδικήσουν με το δυναμικό τρόπο που τους είδαμε να κατεβαίνουν στους δρόμους, τα δικαιώματα τους, αν υπήρχαν οι περιορισμοί που θέλει να βάλει η κυβέρνηση, έστω και αν αυτό θα γίνεται με συμφωνία κυβέρνησης, εργοδοτών και συντεχνιών και όχι με νόμο. Ακόμη απεργίες όπως αυτές που έγιναν στο Τσιμεντοποιείο του Βασιλικού, ή το σφαγείο της Κοφίνου δεν θα μπορούσαν να γίνουν γιατί θα μπορούσαν εύκολα να χαρακτηριστούν σαν ουσιώδεις υπηρεσίες και να απαγορευτούν ή να περιοριστούν. Παρόμοια ισχύουν σε πολλούς άλλους τομείς.

Εκείνο που χρειαζόμαστε για να λύσουμε πολλά απο τα προβλήματα που απασχολούν σήμερα τους εργαζόμενους και γενικά τους απλούς ανθρώπους μεσα στη κοινωνία δεν είναι η «ρύθμιση» του δικαιώματος απεργίας αλλά η πραγματική άσκηση αυτού του δικαιώματος. Μέχρι τώρα οι ηγεσίες των συντεχνιών χρησιμοποιούν ελάχιστα αυτό το δικαίωμα και τις περισσότερες φορές τελείως τυπικά, χωρίς οργάνωση και συντονισμό. Η απεργία είναι το μοναδικό όπλο που έχουν οι εργαζόμενοι για να διεκδικήσουν τα δικαιώματα τους. Οποιοσδήποτε περιορισμός αυτού του δικαιώματος σημαίνει ότι πάμε στη μάχη χωρίς όπλα και σίγουρα θα χάσουμε.

Οι αγωνιστές εργάτες χρειάζεται σήμερα να κινητοποιηθούν και να βάλουν αυτά τα επιχειρήματα στους χώρους δουλειάς τους, στις Γενικές Συνελεύσεις και να καταθέσουν ψηφίσματα ενάντια στην οποιαδήποτε «ρύθμιση» του δικαιώματος της απεργίας και να πιέσουν τις ηγεσίες των συντεχνιών τους να μην τη δεχτούν.

70 εκατομμύρια πλεόνασμα απο τα πετελαιοειδή

Νέο χαράτσι για την "αμυνα"

Η κυβέρνηση επέβαλε νέα φορολογία χωρίς να πεί τίποτα. Αρπαξε 45 εκατομμύρια λίρες απο την τσέπη των εργαζομένων για το 1998 και θα αρπάξει άλλα 70 εκατομμύρια για το 1999. Τα ποσά αυτά αποτελούν πλεόνασμα εξαιτίας της πτώσης της τιμής του πετρελαίου.

Πριν δυό χρόνια όταν είχε ανέβει προσωρινά η τιμή του πετρελαίου, η κυβέρνηση επέβαλε αύξηση στη λιανική τιμή των πετρελαιοειδών, επιβαρύνοντας σημαντικά τους καταναλωτές και ιδιαίτερα τα φτωχότερα στρώματα των εργαζομένων. Κάτω απο τις αντιδράσεις που προκάλεσε τότε η απόφαση της αυτή αναγκάστηκε να υποσχεθεί ότι σε ενδεχόμενη πτώση της τιμής του πετρελαίου θα μειώσει και τη λιανική τιμή των πετρελαιοειδών.

Βέβαια η κυβέρνηση Κληρίδη, που στα 6 χρόνια ζωής της έδειξε ότι το μόνο που κάνει με συνέπεια είναι η ασυνέπεια, να αθετεί δηλαδή υποσχέσεις και δεσμεύσεις που αναλαμβάνει, έκανε το ίδιο και με αυτή τη περίπτωση. Σήμερα που η τιμή του πετρελαίου απο τα 24 δολλάρια το βαρέλι έχει πέσει στα 10, ξέχασε τις υποσχέσεις της και τσεπώνει το πλεόνασμα προβάλλοντας το επιχείρημα ότι θα πάει στο ταμείο για την «άμυνα».

Μόλις πριν τρείς μήνες είχε ζητήσει και εξασφάλισε απο την Βουλή μιά αύξηση της «έκτακτης εισφοράς για την άμυνα» απο το 2% στο 3% που θα της αποφέρει 35 εκατομμύρια λίρες το χρόνο. Αρπάζοντας τώρα και τα πλεονάσματα που δημιουργούνται απο την πτώση της τιμής του πετρελαίου που θα τις αποφέρουν άλλα 115 εκατομμύρια για το '98-'99 έχει ανεβάσει το χαράτσι της «άμυνας» πάνω απο το 5%.

Βέβαια το «ταμείο της άμυνας» είναι ένα παραμύθι για να καλλιεργεί το κλίμα του πολιορκημένου, και να μπορεί με πρόσχημα την «άμυνα» και την ασφάλεια του κόσμου να επιβάλλει φορολογίες. Δεν υπάρχουν πολλά ταμεία στο κράτος. Υπάρχει ένα, και απο κεί είναι που παίρνει η κυβέρνηση και δίνει, για όπλα, για επιδοτήσεις των βιομηχάνων, για μισθούς των Υπουργών κλπ. Αυτό εξάλλου ομολόγησε και ο Βασιλείου -που σαν πρώην πρόεδρος και συμμετέχοντας τώρα στη κυβέρνηση Κληρίδη το ξέρει πολύ καλά- όταν ζήτησε το περασμένο καλοκαίρι να καταργηθεί η «εισφορά για την άμυνα» και να αυξηθεί ο ΦΠΑ. Φυσικά ο Βασιλείου όπως και οι υπόλοιποι συγκυβερνώντες δεν έχουν καμιά αντίρηση να τσεπώσει η κυβέρνηση τα πλεονάσματα των πετρελαιοειδών με το πρόσχημα της «άμυνας».

Οι αντιδράσεις της αντιπολίτευσης σε αυτή τη «κρυφή» φορολογία ήταν γιά την ώρα πολύ χλιαρές. Το ΑΚΕΛ ζήτησε μείωση των τιμών ή φορολογικές ελαφρύνσεις για τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα και ετοιμάζει σχετική πρόταση γιά τη Βουλή. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό. Ο Κληρίδης έδειξε ότι την Βουλή και τα ψηφίσματα της τα γράφει στα παλιά του τα παπούτσια, παραβιάζοντας ακόμη και τους νόμους που ψηφίζει, όπως έκανε με τον Βιντζηλαίο.

Εκείνο που χρειάζεται είναι δυναμικές κινητοποιήσεις για άμεση μείωση της τιμής των πετρελαιοειδών και για να καταργηθεί τελείως το χαράτσι που λέγεται «έκτακτη εισφορά για την άμυνα». Μόνο αυτή τη γλώσσα φαίνεται να καταλαβαίνουν ο Κληρίδης και ο Υπουργός οικονομικών, Χριστοδούλου που το παίζει σκληρός.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Κέρδισαν την πρώτη μάχη

Οι κυβερνητικοί γιατροί, ανάγκασαν την κυβέρνηση να υποχωρήσει, και να δεκτεί να ξεκινήσει διάλογο με την νέα συντεχνία τους, την ΠΑ.ΣΥ.Κ.Ι., ενώ αρχικά δήλωνε πως δεν τους ανάγνωρίζει, δέν διαπραγματεύεται μαζί τους και τους ζητούσε να υπογράψουν δηλώσεις αποχώρησης απο την ΠΑΣΥΔΥ.

Η προκλητική στάση του Υπουργού Οικονομικών πως: «δέν μπορεί να υποχωρεί, σε όποιο κλάδο έχει δύναμη» και οτι «θα παρανομίσει αν δεκτεί να διαπραγματευτεί με τους γιατρούς», αλλαξε αμέσως μετά την κλιμάκωση των μέτρων των γιατρών απο την 4ωρη σταση στην συνεχόμενη 24ώρη απεργία.

Οι γιατροί έδωσαν ενα χαστούκι στον υπουργό και την κυβέρνηση, κέρδισαν την πρώτη μάχη, οχι ομως και τα αιτήματα τους.

Τα προβλήματα των γιατρών παραμένουν για χρόνια αλυτα. Αυτά που ζητούν είναι:

- να παίρνουν κανονική συνταξη και οχι μειωμένη αφού αρκετοί δέν φτάνουν να κλείσουν τα ανάλογα χρόνια υπηρεσίας για να πάρουν σωστή σύνταξη.

- να πληρώνονται τις ώρες που δουλεύουν πέρα απο το ωράριο τους σάν υπερωρίες, οπως κάθε εργαζόμενος.

- προσλήψεις για σωστή επάνδρωση με τις ανάλογες θέσεις προαγωγής, αφού πολλοί γιατροί που έχουν αφυπηρετήσει, δεν εχουν αντικατασταθεί, με αποτέλεσμα ολόκληρες κλινικές να απειλούνται να μείνουν χωρίς το αναγκαίο ιατρικό προσωπικό.

Η κυβέρνηση για χρόνια κοροϊδευε τους γιατρούς αφού οι προτάσεις της δεν ελυναν κανένα απο τα ουσιαστικά προβλήματα. Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ έπαιζε ενα πυροσβεστικό ρόλο. Αντί να συμπαρασταθεί και να παλέψει μαζι με τους γιατρούς, έμπαινε εμπόδιο στην θέληση της συντριπτικής πλειοψηφείας για δυναμικά μέτρα οδηγώντας τους σε ατέρμονες διαπραγματεύσεις χωρίς αποτέλεσμα. Εφτασε να απειλεί τους γιατρούς, οτι δέν πρόκειται να συνεχίσει τις διαπραγματεύσεις για μία καλύτερη πρόταση, οταν οι ιδιοι οι γιατροί μεσα απο τις μαζικές Γενικές Συνελεύσεις απέριψαν τις κοροϊδευτικές προτάσεις του υπουργού Υγείας, με συντριπτικές πλειοψηφίες που έφταναν το 90%.

Αυτή η στάση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ να ξεπουλά τα αιτήματα και να παίζει το παιχνίδι του Χριστοδούλου και του Σολωμή, εξόργησε τους γιατρούς και τους έσπρωξε στην διάσπαση απο την ΠΑΣΥΔΥ. Οσο κατηγορά η ηγεσια της ΠΑΣΥΔΥ την ηγεσία των γιατρών σαν διασπαστές άλλη τόση ευθύνη έχει η ίδια γιά τη διάσπαση.

Οι γιατροί οσο δίκαιο και αν έχουν, διάλεξαν λάθος δρόμο για να λύσουν τα προβλήματα τους. Οσο εμπόδιο και αν έμπαινε η ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ, με τη φανταστική ενότητα των ιδίων των γιατρών απο τα κάτω και τις τεράστιες πλειοψηφίες που κατάφεραν να πετύχουν στις Γενικές Συνελεύσεις, δέν χρειαζόταν να φύγουν απο την ΠΑΣΥΔΥ. Μπορούσαν να αγνοήσουν την ηγεσία και να προχωρήσουν σε μέτρα παρά την θέληση της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ. Αυτό εκαναν και αλλοι κλάδοι του Δημόσιου κατα καιρούς οπως οι ταχυδρομικοί, οι νοσοκόμοι με την 17ημερη απεργία τους πριν μερικά χρόνια. Αυτό κάνουν τα τελευταία χρονια ολο και περισσότεροι εργαζόμενοι όχι μόνο στο δημόσιο αλλά και στον ημικρατικό και ιδιωτικό τομέα (ΑΗΚ, Σφαγείο).

Η νέα ηγεσία των γιατρών ανέστειλε τα μέτρα μόλις εξασφάλισε την αναγνώριση και εδωσε 20ημερη παράταση στον Χριστοδούλου για να ξεκινήσει τον διάλογο. Στην ουσία κινδυνεύει να μπεί και αυτή στην ίδια πορεία των ατέρμονων διαπραγματεύσεων που ακολουθούσε και η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ. Αυτό που χρειάζεται ειναι ενας νεός γύρος δυναμικών μέτρων. Οπως αποδείχτηκε μόνο αυτά έφεραν αποτέλεσμα.

Χρειάζεται ακόμα η ενότητα των εργαζομένων στα νοσοκομεία και σ'ολο το δημόσιο τομέα. Οι γιατροί, οι νοσοκόμοι και το αλλο παραϊατρικό προσωπικό που εργάζονται στα νοσοκομεία αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα και τις ανάλογες επιθέσεις απο τον ίδιο εργοδότη. Ο Χριστοδούλου αρνείται να προσλάβει το αναγκαίο παραϊατρικό προσωπικό για το Νοσοκομείο Λεμεσού. Οι νοσοκόμοι δέν μπορούν να πάρουν την άδεια τους λόγω ελλειψης προσωπικού. Δέν μπορεί να απεργούν οι γιατροί την μία εβδομάδα και την αλλη, οι εργαζόμενοι στο Νοσοκομείο Λεμεσού. Αυτό, μόνο την κυβέρνηση ωφελεί. Γι'αυτό όλοι μαζί πρέπει να υπερασπιστούν τις κατακτήσεις τους και να παλέψουν για νέες.

Παρά τις απειλές της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ, οι γιατροί πρέπει να μπούν μπροστά στον αγώνα και να απευθυνθούν και στους άλλους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Μπορούν και πρέπει να ζητήσουν την συμπαράσταση τους και να συντονιστούν ώστε να κατεβούν σε απεργία την ίδια μέρα.

Με αυτό το τρόπο μπορούν όχι μόνο να κερδίσουν τα συγκεκριμένα αιτήματα τους αλλα και να εξασφαλίσουν την ενότητα στη βάση των εργαζομένων στα νοσοκομεία και να ανατρέψουν την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών στη υγεία. Σ΄αυτό τον αγώνα είναι σίγουρο ότι θα βρούν την συμπαράσταση και όλων των άλλων εργαζομένων.

Νικος Αγιμαμίτης

ΩΡΟΜΙΣΘΙΟΙ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΛΕΜΕΣΟΥ

Χρειάζεται κλιμάκωση και συντονισμός των κινητοποιήσεων

Τον περασμένο μήνα οι 220 ωρομίσθιοι κυβερνητικοί υπάλληλοι του Νοσοκομείου Λεμεσού κατέβηκαν σε 24ωρη προειδοποιητική απεργία. Κύριο αίτημα τους ήταν η πρόσληψη πρόσθετου εργατοϋπαλληλικού προσωπικού για τις ανάγκες του νοσοκομείου.

Η απεργία είχε προγραμματιστεί απο τις 16 Οκτώβρη και είχαν προειδοποιηθεί γι' αυτήν τα δυο υπουργεία, Υγείας και Οικονομικών. Ενώ οι συντεχνίες έδωσαν περιθώριο ενός μήνα για να μελετηθούν τα προβλήματα, τα δυο υπουργεία αγνόησαν εντελώς τις προειδοποιήσεις. Οι υπάλληλοι του νοσοκομείου δεν είχαν άλλη εκλογή παρά να προχωρήσουν στην 24ωρη απεργία τους με προοπτική να προχωρούσαν σε απεργία διαρκείας αν δεν λυθούν τα προβλήματα.

Τελικά εκείνο που βγήκε απο την 24ωρη απεργία ήταν μια διαβεβαίωση απο τις Ιατρικές Υπηρεσίες ότι τα προβλήματα θα εξετασθούν απο τον αρχίατρο, ο οποίος θα επισκεφθεί το νοσοκομείο.

Τα προβλήματα του ωρομίσθιου προσωπικού, των κυβερνητικών γιατρών και γενικότερα, ένα σωρό προβλήματα που υπάρχουν στην Υγεία και στις ιατρικές υπηρεσίες έχουν να κάνουν με την πολιτική της λιτότητας που συνεχίζει να εφαρμόζει η κυβέρνηση. Οι περικοπές που γίνονται με τον ισχυρισμό του υπουργείου Οικονομικών ότι δεν υπάρχουν λεφτά, δημιουργούν ελλείψεις σε προσωπικό και σε εξοπλισμό ακόμα και φάρμακα.

Έτσι δικαιολογημένα διαμαρτύρονται και οι γιατροί και το ωρομίσθιο προσωπικό. Η 24ωρη απεργία των ωρομισθίων έγινε μια βδομάδα μετά την 24ωρη απεργία των κυβερνητικών γιατρών. Δυστυχώς ενώ οι γιατροί και το προσωπικό έχουν αιτήματα που πηγάζουν απο την ίδια την πολιτική της κυβέρνησης, ο κάθε κλάδος παλεύει ξεχωριστά. Αυτό ειναι ένα βασικό πρόβλημα επειδή το αποτέλεσμα ειναι να αποδυναμώνεται ο αγώνας τόσο των γιατρών όσο και των υπαλλήλων.

Εκείνο που χρειάζεται ειναι ο συντονισμός των αγώνων όλων των κλάδων που εργάζονται στα νοσοκομεία και γενικότερα στον τομέα της υγείας, επειδή ακριβώς τα προβλήματα τους ειναι κοινά.

Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να κινηθούν όλοι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία βάζοντας την πίεση στις ηγεσίες των συντεχνιών να κλιμακώσουν τους αγώνες τους και να τους γενικεύσουν. Ειναι ο μόνος τρόπος για να καταφέρουν οι εργαζόμενοι στην υγεία - ιατρικό, νοσηλευτικό και υπαλληλικό προσωπικό - όχι μόνο να ικανοποιηθούν τα δίκαια αιτήματα τους αλλά και να προστατεύσουν την υγεία όλων των εργαζόμενων που κινδυνεύει καθημερινά απο την ανεύθυνη πολιτική της λιτότητας και των περικοπών.

Μαρία Κωνσταντίνου

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΝΤΖ

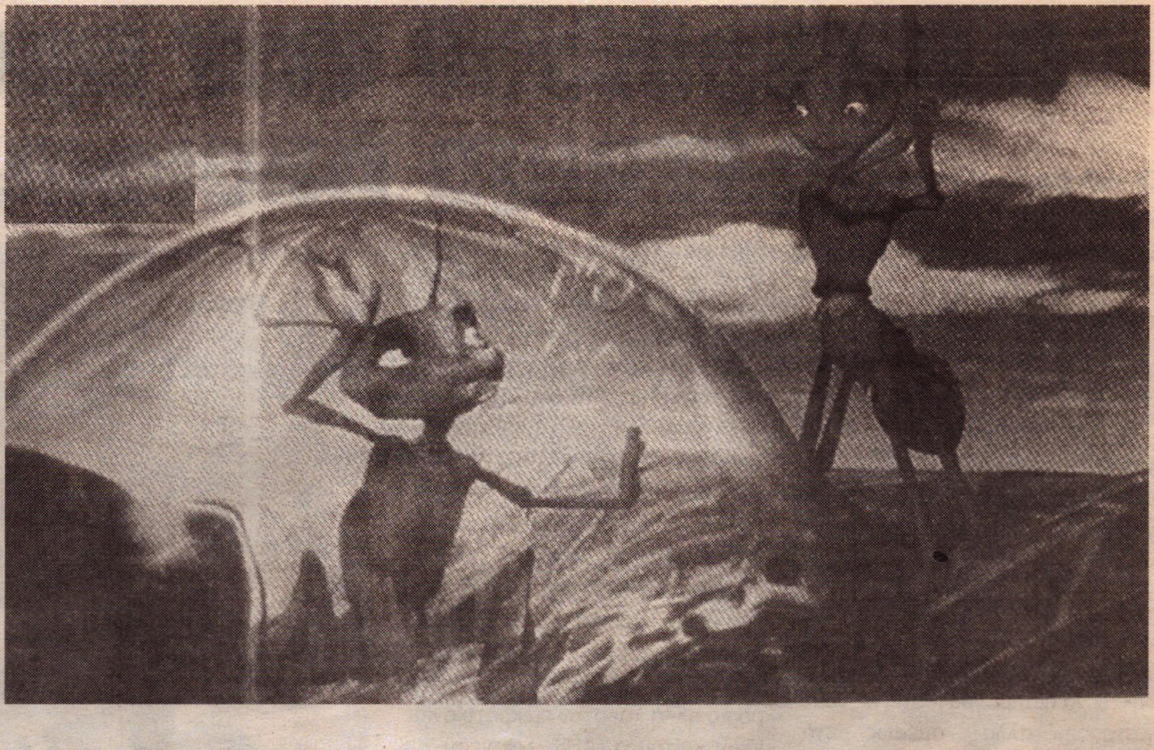

Μια χολυγουντιανή υπερπαραγωγή με πρωταγωνιστές τον Σιλβέστερ Σταλλόνε και τη Σιάρον Στόουν με θέμα μια νικηφόρα εργατική επανάσταση ειναι το τελευταίο πράγμα που θα περίμενε κανεις να δει.

Όμως η ταινία ΑΝΤΖ με ψηφιακά κινούμενα σχέδια και τις φωνές διάσημων σταρ, ειναι ακριβώς αυτό.

Ειναι μια ταινία για παιδιά που θα κάνει τους μεγάλους να παρακολουθούν με αμείωτο ενδιαφέρον τα μυρμηγκιά εργάτες μέσα σε μια αποικία εκατομμυρίων να αγωνίζονται για την απελευθέρωση.

Ο αμερικανός κομμουνιστοφάγος της δεκαετίας του 1950, McCarthy, θα στριφογυρνούσε στον τάφο του αν μπορούσε να δει αυτή την ταινία.

Ο Ζ-4195 (με την φωνή του Γούντυ Άλλεν) ειναι ο ήρωας μας. Γεννήθηκε σε ιμάντα παραγωγής μαζί με εκατομμύρια άλλους προορισμένος να γίνει μυρμήγκι εργάτης και όχι στρατιώτης ή διευθυντής.

Η αποικία των μυρμηγκιών ειναι αυστηρά χωρισμένη σε τάξεις και κανένας δεν γλιτώνει απο αυτή τη μοίρα του.

Η ζωη του Ζ καθορίζεται απ τη δουλειά (σκάψιμο και κουβάλημα) πράγμα που τον αφήνει εξουθενωμένο και απογοητευμένο. Ξέρει ότι έχει τις δυνατότητες να κάνει περισσότερα πράγματα με τη ζωη του όμως ο κλοιός της άρχουσας τάξης δεν του επιτρέπει επιλογές.

Άρχουσα τάξη

Στο βάθος των ορυχείων εκεί όπου σκάβουν οι εργάτες ενεδρεύει ένα σιχαμερό είδος μεσαίων διευθυντών που τρομοκρατούν όλους τους υπόλοιπους. Η γλώσσα που χρησιμοποιούν μας ειναι γνωστή: "ελάτε, είμαστε μια ομάδα. Ειναι για το καλό της αποικίας".

Στην κορυφή, επιβλέποντας το δημιούργημα τους, κάθεται η άρχουσα τάξη απο αριστοκράτες και πολεμοχαρείς στρατηγούς. Ο ανταγωνισμός τους με άλλα είδη εντομών τους οδηγεί να κηρύξουν τον πόλεμο στους τερμίτες. Γίνονται τρομερές μάχες και χάνονται εκατομμύρια μυρμήγκια.

Ο πόλεμος όμως λειτουργεί σαν καταλύτης για την επανάσταση.

Ο Ζ ανακαλύπτει ότι υπάρχει ζωη έξω απο την αποικία. Υπάρχει ένας τόπος που ονομάζεται "Εντομο-ουτοπία" όπου υπάρχει άφθονη τροφή χωρίς την ανάγκη να δουλεύουν όπως παλιά.

Συγχρόνως, στην αποικία η άρχουσα τάξη σχεδιάζει να καταστρέψει την παλιά κοινωνία, παίρνοντας μαζί της μόνο τα πιο δυνατά και πιστά μυρμήγκια. Θα το πετύχει ή θα ξεσηκωθούν οι εργάτες;

Τα κινούμενα σχέδια ειναι εξαιρετικά και πολλοί απο τους διάλογους ειναι λες και βγαίνουν απο το στόμα του Κάρλ Μαρξ.

Είναι μια διασκεδαστική ταινία με χιούμορ που σε κρατάει με τον παραλληλισμό που κάνει αναμεσα στην ανθρώπινη κοινωνία και σε αυτή των μυρμηγκιών.

Στις τελευταίες σκηνές η ταινία μεταφέρεται απο τον κόσμο των μυρμηγκιών στην ανθρώπινη πολιτεία. Η ομοιότητα ειναι πραγματικά απαράμιλλη.

ΝΕΑ ΤΑΧΥΔΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Απο την 1-1-99 αλλάζει ο αριθμός της ταχυδρομικής θυρίδας της Εργατικής Δημοκρατίας

Ο Νέος αριθμός είναι:
Τ.Κ. 27280 ΛΕΚΩΣΙΑ

Το περασμένο μήνα η Εργατική Δημοκρατία πούλησε συνολικά 304 φύλλα. 12 στην εκδήλωση της ΠΕΟ για τις απεργίες του '48 τη Λάρνακα, 4 στο νοσοκομείο Λευκωσίας, 12 στο σφαγείο της Κοφίνου, 4 στο Πανεπιστήμιο, 6 στο νοσοκομείο Λεμεσού 6 στη πλατεία Λεμεσού, 73 στις πλατείες της Λευκωσίας και εξω απο υπεραγορές. Μαζέυτηκαν 68.93 λίρες σαν οικονομική ενισχυση στα πουλήματα ενω 2 νέοι σύντροφοι εντάχθηκαν στην οργάνωση.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

16/12: Καπιταλισμός ο μεγαλύτερος έμπορας ναρκωτικών

23/12: Η πάλη ενάντια στο προυπολογισμό λιτότητας

30/12: Πως φτάσαμε στο Δεκέμβρη του '63

7/1: Τι είναι και πως παλεύεται ο ρατσισμός

Πυρηνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

15/12: Πως φτάσαμε στο Δεκέμβρη του'63

23/12: Η πάλη ενάντια στο προυπολογισμό λιτότηταςυ

29/12:Φταίει η ανθώπινη φύση για τα ιερατικά σκάνδαλα;

7/1: Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα.

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

16/12: Πως φτάσαμε στο Δεκέμβρη του'63

23/12: Η πάλη ενάντια στο προυπολογισμό λιτότητας

30/12: Τι είναι ο ρεφορμισμός

7/1: Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα.

Πυρηνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

16/12: Η κρίση των S-300 και οι εκλογές στο βορρά

23/12: Η πάλη ενάντια στο προυπολογισμό λιτότητας

30/12: Πως φτάσαμε στο Δεκέμβρη του'63

7/1: Γιατί χρειαζόμαστε το επαναστατικό κόμμα.

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

17/12: Ο Δεκέμβρης του 1944

23/12 Χριστούγεννα και η υποκρισία των αστών

30/12:Η καταγωγή του ανθρώπου

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Η επαναστατική παράδοση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού

Ο Τρότσκι το '30

Ο Λέον Τρότσκι έγραφε στο ημερολόγιό του το Μάρτη του 1935: «*Νομίζω ότι η δουλειά που είμαι τώρα δοσμένος παρά την εξαιρετικά λειψή και κομματιαστή φύση της είναι η σημαντικότερη δουλειά της ζωής μου, πολύ πιο σημαντική από το 1917, πολύ πιο σημαντική από την περίοδο του εμφυλίου πολέμου και οποιαδήποτε άλλη.*»

Εκανε αυτή την διαπίστωση γιατί εκείνη την δεκαετία του '30, ο Τρότσκι και οι σύντροφοί του ήταν οι μόνοι μέσα στο εργατικό κίνημα που πάλεψαν μέχρι τέλος για να δώσει η εργατική τάξη την δικιά της διέξοδο από την μεγαλύτερη κρίση που είχε γνωρίσει ο καπιταλισμός. Οι ιδέες και οι μάχες που έδωσε ο Τρότσκι τότε, διατηρούν όλη την επικαιρότητά τους και σήμερα.

Γαλλία 1936 οι καταλήψεις των εργοστασίων ήταν το βασικό όπλο των έργατών ενάντια στις επιθέσεις των αφεντικών. Στη φωτό οι εργάτες της Ρενό Μπιγιανκούρ στην αυλή του καταλημένου εργοστασίου

Η κρίση που ξέσπασε το 1929 με το Κραχ στο Χρηματιστήριο της Ν. Υόρκης απλώθηκε σύντομα σε όλο τον κόσμο με καταστροφικές συνέπειες. Η βιομηχανική παραγωγή βούλιαξε. Το 1932 οι εμπορικές συναλλαγές παγκόσμια είχαν πέσει στο 1/3 αυτών του 1929. Η εργατική τάξη πλήρωσε τα βάρη της κρίσης με τεράστιες θυσίες. Το 1929 οι άνεργοι σε όλο τον κόσμο έφθαναν τα 10 εκατομμύρια. Τρία χρόνια μετά, αυτός ο αριθμός είχε εκτιναχθεί στα 40 εκατομμύρια.

Κανένα από τα μέτρα που εφάρμοζαν οι κυβερνήσεις για να ξεπεράσουν την κρίση δεν έμοιαζαν να λειτουργούν. Καμιά από τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε ο καπιταλισμός σε "ομαλές" περιόδους για να λύσει τα οικονομικά και πολιτικά ζητήματα δεν είχαν αποτέλεσμα. Η κρίση γρήγορα έγινε πολιτική.

Ο Λ. Τρότσκι έγραφε τον Ιούνη του 1934: «*Σε καθεμιά χώρα, το ιστορικό αδιέξοδο του καπιταλισμού εκφράζεται με την χρόνια ανεργία, την πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργατών, την καταστροφή της αγροτιάς και των μικροαστών της πόλης, με την αποσύνθεση και την παρακμή των κοινοβουλευτικών θεσμών... με την ανάπτυξη του φασισμού, την κατάκτηση της εξουσίας απ' αυτόν και τη συντριβή κάθε προλεταριακής οργάνωσης.*»

Η κρίση όξυνε τις αντιθέσεις ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των διάφορων χωρών. Καμμιά, όσο ισχυρή κι αν ήταν δεν μπορούσε να την ξεπεράσει απομονωμένη στα σύνορά της. Η κάθε μια έβλεπε την λύση στην διατήρηση και επέκταση της επιρροής της σε παγκόσμιο επίπεδο, στο ξαναμοίρασμα του κόσμου, των αποικιών, των αγορών, των πηγών πρώτων υλών. Ηταν οι αιτίες που 20 χρόνια μετά το τέλος του Α' Παγκόσμιου Πολέμου -του πολέμου "που θα έβαζε τέρμα σε όλους τους πολέμους", όπως κήρυτταν οι διάφοροι προπαγανδιστές του- ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος έμπαινε στην ημερήσια διάταξη. Για χρόνια όλες οι κυβερνήσεις είχαν ξεκινήσει μια τρελή κούρσα εξοπλισμών και πολεμικών προετοιμασιών.

Μαρξιστική ανάλυση

Ο Τρότσκι ένα χρόνο πριν ξεσπάσει ο πόλεμος, τον Σεπτέμβρη του 1938 περιέγραφε τις αιτίες του:

«*Ο καπιταλιστικός κόσμος είναι θανάσιμα πληγωμένος. Στην αγωνία του εκτοξεύει τα δηλητήρια του φασισμού και του ολοκληρωτικού πολέμου που απειλεί να ρίξει για άλλη μια φορά τους εργάτες και τους αγρότες παντού σε μια φριχτή δουλεία, και να εξαπολύσει τις δυνάμεις καταστροφής που θα συντρίψουν τον σύγχρονο πολιτισμό. Μέσα στην αφθονία, με έναν παραγωγικό μηχανισμό που μπορεί καλά οργανωμένος και διευθυνόμενος να καλύψει με το παραπάνω τις σημερινές ανάγκες της ανθρωπότητας, ο καπιταλισμός καταδικάζει εκατομμύρια ανθρώπους στην ανεργία, την εξαθλίωση, ή την λιμοκτονία.*»

Κατάγγελνε την προπαγάνδα των αρχουσών τάξεων που πρόβαλαν τον πόλεμο σαν υπεράσπιση της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας των εθνών: «*Οι αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές που χωρίς οίκτο θερίζουν τους αγωνιστές της ανεξαρτησίας στην Ινδία, την Συρία, στην Τυνησία, στο Αλγέρι, στην Παλαιστίνη, παντού, δεν αναγνωρίζουν παρά το 'ανεξάρτητο δικαίωμά' τους να εκμεταλλεύονται εκατομμύρια σκλάβους, μαύρους, μελαψούς και λευκούς σε όλο τον κόσμο.*»

Η μοναδική απάντηση σ' αυτό το αδιέξοδο ήταν η εργατική επανάσταση και όχι τα ημίμετρα. Ήταν αυταπάτη ότι οι "δημοκρατικές" κυβερνήσεις θα πολεμήσουν με ειλικρίνεια το φασισμό ή οι ελπίδες ότι θα εφαρμόσουν φιλολαϊκές πολιτικές που θα ανακουφίσουν τους εργάτες και θα βγάλουν την κοινωνία από την κρίση.

Αυτή η ανάλυση επαληθεύτηκε επανειλημμένα εκείνα τα χρόνια. Ο Ρούσβελτ έγινε πρόεδρος των ΗΠΑ υποσχόμενος ότι το νέο του οικονομικό πρόγραμμα το Νιου Ντηλ θα έβγαζε την οικονομία από την κρίση και θα εξαφάνιζε την ανεργία. Ομως προς το τέλος του 1937 η αμερικάνικη οικονομία και οι υπόλοιπες έκαναν ξανά μια τεράστια βουτιά αυξάνοντας την ανεργία. Οι διπλωματικές μανούβρες όλων των Μεγάλων Δυνάμεων που καλύπτονταν πίσω από τα παχιά λόγια για την ειρήνη, δεν εμπόδισαν το ξέσπασμα του πολέμου.

Εργατική απάντηση

Η εργατική τάξη δεν κάθισε με σταυρωμένα τα χέρια. Τον Μάη και τον Ιούνη του 1936, οι εργάτες στην Γαλλία κατέλαβαν τα εργοστάσια. Ηταν η μεγαλύτερη Γενική Απεργία που είχε γνωρίσει ποτέ ο κόσμος. Για βδομάδες οι εργάτες κρατούσαν στα χέρια τους τα πάντα, από τα εργοστάσια μέχρι τα ξενοδοχεία. Τον Ιούλη του 1936 οι εργάτες στην Ισπανία απαντάνε στο φασιστικό πραξικόπημα του Φράνκο με επανάσταση. Ενοπλες φρουρές εργατών ξεχύνονται στους δρόμους για να συντρίψουν το πραξικόπημα, στους χώρους δουλειάς οι εργατικές επιτροπές διώχνουν τους καπιταλιστές και παίρνουν στα χέρια τους τα εργοστάσια. Στις ΗΠΑ την ίδια περίοδο η εργατική τάξη περνάει σε μια γιγάντια αντεπίθεση ενάντια στις επιθέσεις των καπιταλιστών, που ταρακουνάει όλη την χώρα, με ένα τεράστιο κίνημα καταλήψεων στα εργοστάσια, ενώ τα νέα βιομηχανικά συνδικάτα μαζικοποιούνται με ιλιγγιώδης ρυθμούς.

Στηριζόμενος σε τέτοια γεγονότα ο Τρότσκι τόνιζε με όλη τη δύναμη της φωνής του ότι ο μόνος που μπορούσε να δώσει πραγματική διέξοδο προς όφελος της συντριπτικής πλειοψηφίας, ήταν η εργατική τάξη με τους αγώνες της, για να μην φορτωθεί τα βάρη της κρίσης, ενάντια στον πόλεμο, για να πάρει στα χέρια της την κοινωνία ανατρέποντας τους καπιταλιστές. Ο Τρότσκι και οι σύντροφοί του ήταν οι μόνοι στο εργατικό κίνημα που έβαζαν ξεκάθαρα την προοπτική του σοσιαλισμού. «*Τα λόγια ότι οι ιστορικές συνθήκες δεν είναι 'ώριμες' για τον σοσιαλισμό*» έγραφε το 1938 ο Τρότσκι «*είναι το προϊόν άγνοιας ή συνειδητής απάτης. Οι αντικειμενικές συνθήκες για την προλεταριακή επανάσταση είναι όχι μονάχα ώριμες αλλά αρχίζουν να σαπίζουν. Χωρίς την σοσιαλιστική επανάσταση - κι αυτό στην ερχόμενη ιστορική περίοδο- μια καταστροφή απειλεί ολόκληρο το πολιτισμό της ανθρωπότητας.*"

Στη μάχη

Αυτό δεν σήμαινε παθητική αναμονή μέχρι την στιγμή που θα ξεσπάσει από μόνη της η επανάσταση. Αντίθετα, ο Τρότσκι παρότρυνε τους επαναστάτες να ριχτούν με όλες τις δυνάμεις στις καθημερινές μάχες που έδινε η εργατική τάξη, για να υπερασπίσει τα δημοκρατικά της δικαιώματα ενάντια στη φασιστική απειλή, για να υπερασπίσει τη δουλειά και το επίπεδο διαβίωσης από τις επιθέσεις των καπιταλιστών. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να κερδίσουν την πλειοψηφία στην προοπτική της συνολικής ανατροπής του καπιταλισμού.

Διατύπωνε μια σειρά αιτήματα που μπορούσαν να γίνουν η αφετηρία για την αντεπίθεση των εργατών: διεκδίκηση της αυτόματης αναπροσαρμογής των μισθών ανάλογα με τον πληθωρισμό. Μείωση του ωραρίου σαν απάντηση στην ανεργία. Βαριά φορολογία στους καπιταλιστές και κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση βασικών κλάδων της οικονομίας, εργατικό έλεγχο στις επιχειρήσεις. Πρότεινε μέθοδους πάλης, που είχαν επιλέξει αυθόρμητα οι εργάτες στην πάλη τους: απεργίες με ταυτόχρονες καταλήψεις των εργοστασίων με επικεφαλής εκλεγμένες επιτροπές.

Ομως ενώ «*μάζες κατά εκατομμύρια μπαίνουν ξανά και ξανά στο δρόμο της επανάστασης*» συμπέραινε ο Τρότσκι πάλι το 1938 «*κάθε φορά μπλοκάρονται από τους ίδιους τους συντηρητικούς γραφειοκρατικούς μηχανισμούς*» τα ρεφορμιστικά κόμματα και τις ηγεσίες των συνδικάτων. Δεν ήταν μόνο τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που έπαιξαν αυτό τον προδοτικό ρόλο. Τον ίδιο έπαιξαν και τα κομμουνιστικά κόμματα.

Ο στραγγαλισμός της ρώσικης επανάστασης από την γραφειοκρατία του Στάλιν στα τέλη της δεκαετίας του '20, είχε τραγικές συνέπειες για τα ΚΚ όλων των χωρών. Μετατράπηκαν σε γραφειοκρατικές οργανώσεις που ακολουθούσαν πιστά τις εντολές της σταλινικής διπλωματίας, από κόμματα της εργατικής επανάστασης σε κόμματα ρεφορμιστικά. Λίγα χρόνια μετά, όταν τέλειωνε ο πόλεμος αυτός ο ρόλος των ΚΚ ήταν ολοφάνερος: Με προδοσίες και ξεπουλήματα όπως η Συμφωνία της Βάρκιζας στην Ελλάδα, εμπόδισαν την εργατική τάξη να πάρει την εξουσία. Ο Τρότσκι ήταν ο πρώτος που προφητικά από τις αρχές της δεκαετίας του '30 προειδοποιούσε για αυτή την κατάληξη.

Αυτό κόστισε μια σειρά από καταστροφικές ήττες. Η πολιτική του ΚΚ και της σοσιαλδημοκρατίας στην Γερμανία παρέλυσαν το πιο ισχυρό εργατικό κίνημα της Ευρώπης και έτσι ο Χίτλερ κατέλαβε χωρίς αντίσταση την εξουσία το Γενάρη του 1933. Οταν ξέσπασε το κύμα των αγώνων και των επαναστάσεων στην Γαλλία, την Ισπανία, τις ΗΠΑ και αλλού, τα ΚΚ βρέθηκαν να υποστηρίζουν τις συμμαχίες με τις "δημοκρατικές" μερίδες των καπιταλιστών κηρύσσοντας την "αυτοσυγκράτηση". Στην Γαλλία, ο ηγέτης του ΚΚ, Μ. Τορέζ, δίδασκε τους εργάτες ότι "πρέπει να ξέρουμε να τελειώνουμε μια απεργία". Στην Ισπανία το ΚΚ μέσα από την κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου πολέμησε με λύσσα κάθε προσπάθεια των εργατών να πάρουν την εξουσία, πνίγοντας στο αίμα κάθε φωνή που έβαζε αυτή την προοπτική. Στις ΗΠΑ, το ΚΚ έγινε ο πιο πιστός σύμμαχος του Ρούσβελτ ακόμα και όταν αυτός έστελνε την Εθνοφρουρά να τσακίσει απεργίες.

Κληρονομιά

Ο Τρότσκι και οι σύντροφοί του, με τις λιγοστές τους δυνάμεις, συγκρούστηκαν με αυτή την προδοτική πολιτική υπερασπιζόμενοι μέχρι τέλους την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης, την προοπτική της εργατικής επανάστασης και του διεθνισμού σαν τη μοναδική απάντηση στο φασισμό και τον πόλεμο. Πλήρωσαν βαρύ φόρο αίματος. Ο ίδιος ο Τρότσκι δολοφονήθηκε από ένα πράκτορα της μυστικής αστυνομίας του Στάλιν τον Αύγουστο του 1940.

Η αποτυχία του εργατικού κινήματος να δώσει τη δική του λύση σήμαινε ότι τη διέξοδο από την κρίση την έδωσαν οι καπιταλιστές με το δικό τους τρόπο: ένα πόλεμο που κόστισε τη ζωή σε 50 εκατομμύρια ανθρώπους.

Σήμερα, σε όλον τον κόσμο υπάρχουν οι προϋποθέσεις για να μη φτάσουμε σ' αυτό το σημείο. Η εργατική τάξη είναι πολύ πιο μεγάλη, δυνατή και έμπειρη από τότε. Γι' αυτό οι ιδέες και οι μάχες που έδωσε εκείνη την περίοδο ο Λ. Τρότσκι αποτελούν την καλύτερη κληρονομιά για τους αγωνιστές της εργατικής τάξης που σήμερα συγκρούονται με τις επιλογές ενός συστήματος που, όπως 60 χρόνια πριν, γεννάει φτώχεια, ανεργία και πολέμους.

εργατική δημοκρατία

ΕΛΛΑΔΑ: Δυναμικές αντιδράσεις στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση Αρσένη

ΤΟΥΡΚΙΑ

Τ' αφεντικά σε αδιέξοδο

Ανταπόκριση απο το τούρκο σοσιαλιστή Ali Safet

Για μια ακόμα φορά στην Τουρκία δεν υπάρχει κυβέρνηση. Εάν και εφόσον ο Μπούλεντ Ετσεβίτ σχηματίσει κυβέρνηση (κάτι που δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα τα καταφέρει), η κυβέρνηση που θα προκύψει θα είναι η πέμπτη αυτή τη δεκαετία. Όλες οι προηγούμενες ήταν κυβερνήσεις συνασπισμού και κατά τα φαινόμενα τέτοια θα είναι και η επόμενη. Η κυβέρνηση που θα σχηματίσει ο Ετσεβίτ πρόκειται να είναι μια μεταβατική κυβέρνηση που θα οδηγήσει τη χώρα σε γενικές εκλογές ίσως τον Απρίλη. Ακόμα και τότε, δεν πρόκειται ν' αναδειχθεί σταθερή κυβέρνηση, αλλά για άλλη μια φορά, μια ασταθής κυβέρνηση συνασπισμού.

Η ανικανότητα της βουλής να αναδείξει μια σταθερή κυβέρνηση αντανακλά την αδυναμία της τουρκικής άρχουσας τάξης ταυτόχρονα όμως, είναι κι ένας παράγοντας που συμβάλλει σ' αυτη την αδυναμία της.

Για την άρχουσα τάξη, δύο αλληλένδετα προβλήματα έχουν δημιουργήσει φοβερά αδιέξοδα απο το 1985. Ο πόλεμος στο Κουρδιστάν και η κατάσταση της οικονομίας. Το δεύτερο σχετίζεται αλλά και εξαρτάται απο την επίλυση του πρώτου. Ο πόλεμος καταβροχθίζει πάνω απο το 50% των πλουτοπαραγωγικών πόρων της χώρας, οδηγώντας την οικονομία της Τουρκίας στο χείλος του γκρεμού. Εκτός απο το κόστος του πολέμου, η οικονομία της Τουρκίας δέχτηκε άγριο πλήγμα απο τις επιπτώσεις της παγκόσμιας κρίσης και ειδικότερα απο την κατάρρευση της οικονομίας της Ρωσίας. Οι δαπάνες της κυβέρνησης παραμένουν στάσιμες, η εισροή ξένων κεφαλαίων και οι επενδύσεις στον ιδιωτικό τομέα έχουν σταματήσει και όλες οι αγορές βρίσκονται σε αποτελμάτωση.

Επιπλέον, ο στρατός, η αστυνομία και οι μυστικές υπηρεσίες στο Κουρδιστάν βρίσκονται βαθιά αναμειγμένοι στο λαθρεμπόριο όπλων και ναρκωτικών. Οι μεγαλύτερες ποσότητες ηρωίνης που διοχετεύονται στην Ευρώπη προέρχονται απο αυτή την περιοχή και όπως υπολογίζεται, ο τζίρος απο το εμπόριο ναρκωτικών φτάνει τα 50-100 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο. Σαν επακόλουθο, τα κυκλώματα του λαθρεμπορίου έχουν εξαπλωθεί σαν καρκίνος στα σώματα ασφαλείας, το κράτος, τους πολιτικούς και τη μαφία. Τα τελευταία δυο χρόνια οι αποκαλύψεις σκανδάλων και διαφθοράς σε όλα τα επίπεδα της κυβέρνησης δίνουν και παίρνουν. Στην πραγματικότητα, η τελευταία κυβέρνηση έπεσε όταν αποκαλύφθηκε ότι ο πρωθυπουργός Μεσούντ Γιλμάζ παρότρυνε ένα επιχειρηματία, με γνωστές διασυνδέσεις με τη μαφία, ν' αγοράσει μια τράπεζα που επρόκειτο να ιδιωτικοποιηθεί.

Απο τις παλιότερες κινητοποιήσεις που οδήγησαν στην πτώση της Τσιλέρ

Η κυβέρνηση πριν πέσει ακόμα βρισκόταν ήδη σε απόγνωση γι' αυτό και στράφηκε ακόμα πιο χοντρά στον εθνικισμό και τον αντικουρδικό σοβινισμό. Οι γιορτασμοί της 75ης επετείου της Τουρκικής Δημοκρατίας στις 29 Οκτώβρη και στις 10 Νοέμβρη επέτειος του θανάτου του Κεμάλ Ατατούρκ, μετατράπηκαν σε χοντροκομμένες εθνικιστικές φιέστες - με χιλιάδες σημαίες που ανέμιζαν παντού, με εκατοντάδες αφιερώματα στο "μεγαλείο του έθνους", με παρελάσεις και σοβινιστικές διαδηλώσεις. Στο στόχαστρο αυτών των δυο συμβολικών επετείων για την άρχουσα τάξη ήταν, οι Κούρδοι αλλά και οι Ισλαμιστές -οι εχθροί, υποτίθεται, της τουρκικής, κοσμικής (μη θρησκευτικής) δημοκρατίας που ίδρυσε ο Κεμάλ το 1923.

Τελικά, όταν ο Οτσαλάν, ο αρχηγός του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος (PKK), κατέφυγε στην Ιταλία, τα ΜΜΕ ξέσπασαν σε μια αντικουρδική υστερία. Οι τουρκικές σημαίες εμφανίστηκαν ξανά στους δρόμους, οργανώθηκαν "μαζικά" αντικουρδικά συλλαλητήρια όπου "εξαγριωμένα πλήθη" έκαψαν σύμβολα του PKK και οργανώθηκε μποϋκοτάζ των ιταλικών προϊόντων.

Παρόλο που αυτό το κλίμα σοβινισμού είναι υπαρκτό, η πραγματικότητα όμως είναι ότι ο σοβινισμός δεν ειναι κατι βαθιά ριζωμένο μέσα στους απλούς ανθρώπους. Οι επιθέσεις ενάντια στους Κούρδους και τα "μαζικά" αντικουρδικά συλλαλητήρια οργανώθηκαν απο τους φασίστες όσο κι αν προσπάθησαν τα ΜΜΕ να τα παρουσιάσουν σαν "αυθόρμητη" αντίδραση του απλού κόσμου.

Δυστυχώς οι ηγέτες των συνδικάτων και η επίσημη αριστερά βρίσκονται σε μια σύγχυση και τραβιούνται στον εθνικισμό. Η ηγεσία της KESK - η ΠΑΣΥΔΥ της Τουρκίας - άφησε αναξιοποίητη μια χρυσή ευκαιρία ν' απαντήσει στις σοβινιστικές κραυγές της άρχουσας τάξης. Με την αναβολή μιας πορείας- διαδήλωσης στην Άγκυρα, που είχε προγραμματιστεί βδομάδες πριν, και που όπως αναμενόταν θα ήταν ογκώδης, η ηγεσία της KESK προσέφερε ένα αναπάντεχο δώρο στην άρχουσα τάξη υποκύπτοντας σ' αυτό το κλίμα εθνικισμού που επικρατούσε.

Μερικές βδομάδες πριν, μετά την επιτυχημένη κατάληψη 700 εργατών στο εργοστάσιο χάρτου SEKA ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του, η ηγεσία της είχε αποφασίσει για την διαδήλωση στην Άγκυρα που θα ξεκινούσε απο 5 επαρχίες, συμπεριλαμβανόμενου και του Ντιγιαρμπακίρ, της μεγαλύτερης κουρδικής περιοχής. Μια διαδήλωση 100,000 εργατών, όπου Τούρκοι και Κούρδοι εργάτες θα μπορούσαν, με συνθήματα ενάντια στον προϋπολογισμό, τη λιτότητα, τις περικοπές, την ανεργία να βαδίσουν πλάι-πλάι θα ήταν ένα φοβερό πλήγμα στα σχέδια των καπιταλιστών αλλά και ενάντια στον εθνικισμό.

Η δικαιολογία των συνδικαλιστών της KESK για "έπ' αόριστο" αναβολή της διαδήλωσης στην Αγκυρα ήταν ότι "Η κυβέρνηση πρόκειται να πέσει" κι επομένως "η διαδήλωση δεν έχει νόημα". Στην πραγματικότητα όμως, οι ηγέτες των συντεχνιών φοβήθηκαν μην κατηγορηθούν για "εθνική μειοδοσία", υποκύπτοντας έτσι στην κυρίαρχη προπαγάνδα που μιλούσε για την ανάγκη "εθνικής ενότητας" ενάντια στους Κούρδους και τους Ιταλούς.

Παρόλα αυτά όμως η κατάσταση δεν ειναι απαισιόδοξη. Στη ψηφοφορία που έγινε στο εκτελεστικό συμβούλιο της KESK, 36 μόνο ψήφισαν υπέρ της αναβολής της διαδήλωσης και 29 ενάντια.

Η οργή για την απόφαση της αναβολής ήταν τόσο μεγάλη που οδήγησε τους συνδικαλιστές πολλών πρωτοβάθμιων σωματείων που ανήκουν στην KESK να απειλήσουν ακόμα και με κατάληψη των γραφείων της συνομοσπονδίας στην Αγκυρα.

Χιλιάδες μαθητές, εκπαιδευτικοί και φοιτητές βρίσκονταν στους δρόμους διαδηλώνοντας δυναμικά σε ολόκληρη την Ελλάδα στα τέλη του Νιόβρη και τις αρχές του Δεκέμβρη. Τις κινητοποιήσεις πυροδότησε η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που προωθεί ο Υπουργός Παιδείας, Γεράσιμος Αρσένης με το νόμο 2525 που πέρασε στη Βουλή.

Το μήνυμα που έστειλε όλος αυτός ο κόσμος στον Αρσένη και στον Σημίτη είναι ξεκάθαρο : δεν θα ανεχτούν άλλο τις περικοπές και την διάλυση της δημόσιας Παιδείας και ο νόμος 2525 θα μείνει στα χαρτιά.

Ένα μήνυμα που όχι μόνο πήρε η κυβέρνηση Σημίτη αλλά και την τρόμαξε αρκετά. Ο όγκος και ο παλμός που είχαν τα συλλαλητήρια που έγιναν στις 26 του Νοέμβρη ταυτόχρονα σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, ακόμη και στην Ρόδο διαδήλωσαν 1000 μαθητές ήταν κάτι το εκπληκτικό. Η ίδια εικόνα επαναλήφθηκε στις 9 του Δεκέμβρη.

Αυτό που τρομάζει όμως την κυβέρνηση περισσότερο ειναι το ότι οι καταλήψεις στα σχολεία αυξάνονται με γρήγορο ρυθμό. Λίγο πρίν τις διακοπές των Χριστουγέννων υπήρχαν 1000 σχολεία κατειλημμένα και ο αριθμός αυτός μπορεί και να μεγαλώσει. Η πρόοδος ειναι γεωμετρική.

Η κυβέρνηση ξέρει καλά ότι οι καταλήψεις αυτές δεν είναι ούτε απομονωμένες και ούτε γίνονται απλά γιατί «τα παιδιά έχουν άγχος απο την μεταρρύθμιση». Οι μαθητές ξεσηκώνονται ενάντια στην ίδια πολιτική που αντιπαλεύουν και οι γονείς τους, μια πολιτική που έχει εξοργίσει κάθε εργαζόμενο. Την πολιτική που θυσιάζει τις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας στο βωμό της ΟΝΕ, ενώ πριμοδοτεί την κερδοσκοπία στο χρηματιστήριο. Αυτή είναι και η ουσία της πολιτικής του Αρσένη, αυτή είναι και η αιχμή του προϋπολογισμού για το 1999.

Γι' αυτό και οι καταλήψεις απλώνονται παντού και τα συλλαλητήρια δυναμώνουν και οι μαθητές έχουν την συμπάθεια και την συμπαράσταση και των άλλων εργαζομένων που αγωνίζονται και αυτοί ενάντια στα ίδια πράγματα. Οι συκοφαντίες και τα ψέμματα του Αρσένη ότι πρόκειτα για κάποιες μειοψηφίες που εμποδίζουν τη πλειοψηφία των μαθητών να παρακολουθούν τα μαθήματα τους, δεν πείθουν κανένα.

Ενα απο τα πανό των καθηγητών στις διαδήλωσεις έγραφε «Φορολογήστε τους πλούσιους». Απο εκεί να βρεθούν τα λεφτά για όλες τις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας: απο τα εκατοντάδες δισεκατομμύρια δραχμών που γεμίζουν τα θησαυροφυλάκια των διαφόρων τραπεζιτών, βιομηχάνων και εφοπλιστών. Είναι ένα αίτημα που μπορεί και πρέπει να συνδέσει τους αγώνες των μαθητών και των εκπαιδευτικών μ' αυτούς που δίνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι ενάντια στην λιτότητα και τις ιδιωτικοποιήσεις.

Στήν ίδια κατεύθυνση, των δυναμικών κινητοποιήσεων, θα πρέπει να κινηθούν και εδώ οι μαθητές, φοιτητές και εκπαιδευτικοί αν θέλουν να λύσουν τα προβλήματα που τους απασχολούν και να δώσουν ένα τέλος στην πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που εφαρμόζει η κυβέρνηση Κληρίδη στον τομέα της Παιδείας.

Κυριάκος Κοιλιάρης